

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul III - 1901

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Manase, împăratul lui Iuda
2. Minunata parte pe care vrea să ți-o dea Dumnezeu
3. Ce spune despre „dansat” un maestru de ceremonii împărătesc
4. Poșta redacției
5. Biruințele semilunii și biruințele crucii
6. Comunicări
7. Din jurnalul locotenent-colonelului Christian Heinrich von Vormann, decedat în 1788, la Neusäß
8. Un artilerist spre onoarea lui Dumnezeu
9. Gândurile unui ofițer tânăr la o conversație de la masă, în cazinou
10. Din viața ministrului de stat din Württemberg, Johann Karl Christoph, conte de Seckendorff, decedat la Stuttgart, în 20 ianuarie, 1814
11. Poșta redacției
12. Priviri aruncate în inima unui erou
13. Comunicări

Nr. 1 Manase, împăratul lui Iuda

Un cuvânt pentru aceia care sunt educați creștinește¹
(Vezi 2 Cronici 33,1-20)

I

Despre tatăl împăratului Manase, evlaviosul împărat Ezechia, citim: „El a făcut ce era drept înaintea DOMNULUI;” dar despre Manase, Scriptura spune: „El a făcut ce este rău înaintea DOMNULUI, după urâciunea popoarelor pe care DOMNUL le izgonise dinaintea fiilor lui Israel”. Fără îndoială că Ezechia a vorbit mult și des cu fiul său tânăr despre singurul Dumnezeu adevărat și viu, despre adevărul, sfințenia și credincioșia DOMNULUI; cu siguranță că tatăl temător de Dumnezeu a respectat cuvântul lui Dumnezeu: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntare între ochii voștri. Să învățați pe fiii voștri în ele, vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” (Deuteronom 10.16-20 textual.) Și creștinilor credincioși le este poruncit lucrul acesta: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Sfătuți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre.” (Coloseni 3.16 textual.) (Vezi despre aceasta în articolul „Poșta redacției”). „Pe fiii voștri creșteți-i în disciplina și în învățătura Domnului” (Efeseni 6.4). Manase știa ce a făcut Dumnezeu pentru tatăl lui, cum l-a salvat din mâna lui Sanherib și cum l-a însănătoșit în mod minunat în ziua bolii lui mortale. (Isaia 36-39) Manase s-a născut abia la trei ani după sănătatea dăruită de Dumnezeu tatălui său; el nu numai că a auzit din tinerețe Cuvântul lui Dumnezeu, el a privit și adevărata închinare, practicarea zilnică a serviciului divin, poporul ales al lui Dumnezeu l-a înconjurat zi de zi.

Când tatăl a murit, în vârstă de 54 de ani, Manase avea abia doisprezece ani. Despre vremea tutelei nu ne relatează nimic Cuvântul lui Dumnezeu. El a început guvernarea în anii tineri, fiind pus dintr-odată în situația să-și urmeze propria voință – atunci au fost nesocotite toate acele privilegii ale harului. El a comis cele mai îngrozitoare păcate și urâciuni. Ce pagubă pentru el și pentru poporul lui!

Ce mare este privilegiul dacă cineva este învrednicit să stea în anii tineri ca martor al adevărului, în locul pe care Dumnezeu i l-a dat! Atunci sămânța adevărului divin, care a fost de timpuriu semănată în inimă, poate să dea rod înmiit. Este plin de responsabilitate să stai ca domnitor sau ca șef, într-un loc spre care sunt îndreptați mulți ochi; se exercită un efect asupra altora, *pro sau contra lui Dumnezeu*, fie că se vrea, fie că nu. Dar vai! câte un bărbat tânăr a avut părinți și învățători credincioși, temători de Dumnezeu - și totuși, viața lui pare să demonstreze contrariul. Abia a intrat în viață, în profesiunea pământească pe care a ales-o după înclinațiile inimii lui sau după tradiția familiei sale, că se trezește într-un torent de maniere lumești și în slujba păcatului, care îl târăsc cu ele lipsit de voință.

II

Dacă privim mai exact viața celor abia plecați de acasă, care uită sau disprețuiesc ce au auzit în casa părintească, nesocotesc Cuvântul lui Dumnezeu și se dezvăță să se roage, aflăm în majoritatea cazurilor că datinile de băut ale lumii au exercitat o influență puternică asupra

---

¹ Câte ceva din acest capitol este preluat din lucrarea binecuvântată „Vestea bună a păcii”. Un ghid de mântuire pentru oricine. Apare de două ori pe lună. Editorul, dr. E. Dönges. Editura și biroul în Dillenburg. Dintre multele publicații creștine care apar momentan în Germania, nu este poate nici una care prezintă calea mântuirii și adevărurile Bibliei așa de limpede și de simplu, așa de atrăgător și de edificator, ca această revistă. *Știu, de asemenea, că prin această revistă mulți au găsit pacea și viața veșnică.*

direcției lor de viață. Ca mulți bărbați tineri, ei se văd dintr-odată așezați într-un cerc în care este considerat ca onorabil, bărbătesc și măreț să bei mult.

De câte ori nu se întâlnesc regulat cercuri de bărbați tineri, cu intenția declarată să bea mult, adesea în fiecare săptămână de mai multe ori! Sunt luați în derâdere și tachinați cei care se îmbată; lauda este cu atât mai mare, cu cât cineva suportă mai mult. Bem când intrăm în meserie și când o părăsim, bem când ne despărțim și bem când ne revedem. Bem pentru o bucurie deosebită și pentru un necaz deosebit; dacă mâncarea este rea, bem ca să ne despăgubim; dacă mâncare este bună, bem ca s-o savurăm cât mai bine. Bem când cumpărăm un cal nou și bem dacă vindem calul, bem dacă la un examen sau la o inspecție am reușit bine sau bem dacă vrem să ne consolăm asupra unui eșec. Bem de plictiseală, dar și dacă am găsit un anturaj interesant, dacă avem mult volum de lucru în față, dar și când ne plângem că nu avem nimic de făcut. Bem dacă avem un succes pe hipodrom sau în sport, dar și dacă suntem învinși; bem când copiii se nasc și sunt botezați, dar și dacă venim de la înmormântare. Unde și când sunt în Germania ocaziile între bărbații tineri, la care ei sunt împreună fără să bea alcool și fără obligativitatea de a bea? Oare nu există zeci de mii de bărbați tineri din familii cultivate, pentru care cuvântul distracție are aceeași semnificație ca birt și băut?

Majoritatea consideră că este imposibil să se sustragă obligativității de a bea; ei stau sub blestemul obiceiului care stăpânește. Sunt foarte rari bărbații tineri care sunt așa de întăriți în credință și de limpezi în conștiință, încât pot să spună: Nu mă supun obligativității de a bea. Aceste situații sunt și pentru corpul nostru ofițeresc de o însemnătate serioasă. Nimeni nu poate face responsabile armata și flota pentru ceea ce oamenii tineri învață sau trăiesc la așa-numitele constrângeri. Avem în armată și în flotă mulți superiori și camarazi, care se interesează cu grijă devotată și părintească, cu efort serios de bărbații tineri noi, care vin, ca din acești tineri plini de speranțe să crească bărbați destoinici și loiali. Cu toate acestea va trebui să mărturisim, că tabloul de mai sus, din multe locuri, se potrivește și la cercul nostru. Un creștin serios, intrat în armată sau în flotă, va întâmpina dificultăți dacă nu vrea să se supună obligativității de a bea. Firește, va afla, de asemenea, că Dumnezeu îi poartă pe ai Săi, care sunt sinceri, prin orice dificultate și că El găsește și superiori care cinstesc și respectă scrupulozitatea lui, dacă spune cu modestie: nu pot să beau mai mult, căci ajung în primejdie să beau prea mult.

Dar obiceiurile de băut constituie numai o parte a puterii lumii și a păcatului, care înconjoară ca o atmosferă densă orice tânăr care pășește afară din casa părintească, în viață. Este nevoie numai de puțin timp, că deja aude discuții despre lucruri murdare pe un ton, într-un fel, care a șters noțiunea de *păcat*. Ceea ce este rău se declară ca fiind normal și de la sine înțeles, se glumește și se râde în legătură cu aceasta. Bărbatul tânăr aude că poruncile lui Dumnezeu, care i-au fost întipărite de copil, concepțiile mamei lui care se ruga, ale tatălui său temător de Dumnezeu, nu sunt privite ca obligatorii. Poate că ele nu sunt contestate direct, dar pentru practica vieții sunt scoase din curs. Conștiința lui se obișnuiește la început să audă răul, apoi să-l vadă, apoi să se preocupe cu el în gândurile lui, să-l întărească în împrejurări prin cărți rele. De câte ori nu ajunge un interval de două, trei săptămâni, pentru a-l vedea săvârșind răul cu fapta! Câte unii se maturizează apoi în decurs de câțiva ani astfel, încât viața lor este definitiv dezlegată de teama și de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest fenomen se repetă în toate clasele sociale și în toate ramurile profesionale, între bogați și săraci.

Câți părinți nu-și văd cu durere fiii mergând pe acest drum! Educați creștinește, aceștia totuși nu sunt creștini, căci ei trăiesc fără Hristos și fără Dumnezeu în lume. Ei au auzit de multe ori glasul lui Dumnezeu încă din tinerețe: „Împacă-te cu Dumnezeu!” „Grăbește-te, salvează-ți viața!” Dar l-au nesocotit și n-au venit la Isus, care, pe când ei încă erau copii, a întins mâinile spre ei ca să-i binecuvânteze, să-i salveze, să-i păzească. Ei I s-au opus. Apoi a venit ziua confirmării, când au întărit cu un „Da” tare întrebarea: dacă vor să-L urmeze pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca singurul Stăpân al vieții lor. Dar ce a scos la iveală viața lor? Ei zac înfășurați și legați de funiile lumii, în puterea păcatului, sunt robii stăpânului acestei lumi, care îi ține în

lanțuri. Ei sunt hrăniți cu fărâma de plăcere pământească; poleiala exterioară a poziției lor și beția de euforie și distracții, amuzamentele vieții, devoră timpul liber care rămâne după datorie și serviciu; cu fiecare an nou al vieții lor, inima devine mai rece și mai dură, Cuvântul serios al lui Dumnezeu face tot mai puțină impresie. Dar care este sfârșitul drumului lor? Moarte și judecată!

Fie ca aceste rânduri să pună multora în fața ochilor întrebarea serioasă: *Cum este viața mea înaintea lui Dumnezeu?* Ameteala nu durează mereu; odată trebuie să te trezești. Trezește-te astăzi! Lasă-ți privirea să se întoarcă în zilele copilăriei și ale tinereții, în toată viața ta trecută! Nu se trezesc acolo amintiri despre multele ocazii, când Dumnezeu S-a apropiat de tine rugându-te, avertizându-te, îndemnându-te, bătând la inima ta când prietenos, când pedepsindu-te? Ah, de câte ori n-ai anesteziat glasul conștiinței tale! Da, ai reușit să-ți forțezi conștiința, să ți-o împietrești. Așa că astăzi stă aici o armată de păcate și te condamnă înaintea lui Dumnezeu; mii de păcate de omisiune și delict te acuză și îți strigă: Necurat! Vinovat! Pierdut! Da, vai de toți cei care mor astfel!

Și câți n-ai văzut deja murind astfel! Câți n-ai însoțit la mormânt! A fost îndurarea lui Dumnezeu că n-ai fost răpus în păcatele tale; bunătatea lui vrea să te conducă la pocăință. Recunoaște minunata îndelungă răbdare și bunătatea lui Dumnezeu, care nu vrea ca tu să seceri în veșnicie ce ai semănat astăzi! Se însuflețește conștiința ta? O, de s-ar trezi! Iată, acum este vremea acceptării, iată acum este ziua mântuirii!

III

Manase, împăratul lui Iuda, a comis urâciuni îngrozitoare, a construit altare idolești, și-a jertfit copiii în foc, lui Moloh, a întrebat pe cei care prezic viitorul și pe cei care cheamă duhurile și a așezat la locul închinării lui Dumnezeu, în templu, un idol cioplit, ba chiar a făcut mult rău în ochii DOMNULUI, ca să-L provoace la mânie. (2 Cronici 33,2-6) În continuare citim despre el: „Manase a vărsat de asemenea mult sânge nevinovat, până acolo că a umplut Ierusalimul de la un capăt la altul.” (2 Împărați 21.16 textual) „Dar Manase a făcut ca Iuda și locuitorii Ierusalimului să rătăcească și să facă rău, mai mult decât popoarele pe care DOMNUL le distrusese dinaintea fiilor lui Israel.” (2 Cronici 33.9 textual) Într-adevăr, tabloul n-ar putea fi mai întunecat, și totuși trebuie să spunem că istoria lui Manase își găsește adesea copia tocmai în zilele noastre. Adâncurile păcatului și ale viciului nu sunt prezentate numai în romane, ci aceste relații imorale sunt trăite zilnic în viața tinerilor din toate clasele sociale. Din nefericire, nu numai în străinătate – ci și la noi. S-au putut citi, publicate de curând, amintirile din viața facultăților germane. Și nu numai aici, aceasta trebuie s-o recunoaștem cu durere. Să ne gândim la multele destăinuirii care au străbătut toate ziarele, despre cauzele duelurilor sângeroase, pricinuite de adulter și infidelitate.

Printre păcatele pe care Cuvântul lui Dumnezeu le scoate în evidență ca deosebit de îngrozitoare din viața împăratului Manase, fac parte *ghicirea și chemarea duhurilor*. Nu putem deloc să trecem pe lângă aceste cuvinte fără să nu ne gândim la *spiritism*, care în ultima vreme a prins rădăcini atât de adânci în cercurile claselor sociale superioare, ba chiar în astfel de cercuri, care vor să fie creștine. Spiritismul nu s-a oprit în afara cercului nostru ofițeresc; aceasta o dovedesc scrisori serioase despre acest subiect. Pe lângă aceasta este vorba despre o problemă, care după Cuvântul limpede, fără echivoc al lui Dumnezeu, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.² Ultimul lucru pe care îl citim despre Saul, nefericitul și primul împărat, este că el a

---

² Deuteronom 18.10-14 sună așa: – „Să nu se găsească printre voi nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care folosește ghicirea, nici un prezicător al viitorului, sau care face farmece, sau cititor în stele, sau descântător, nimeni care să întrebe pe cei care cheamă duhurile, sau spiritist, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea DOMNULUI; și din cauza acestor urâciuni, DOMNUL Dumnezeuul tău îi va izgoni dinaintea ta. Tu să fii desăvârșit înaintea DOMNULUI Dumnezeului tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni ascultă de astrologi și de ghicitori; dar ție, DOMNUL Dumnezeuul tău nu-ți îngăduie lucrul acesta”

mers la o femeie care chema morții, care a chemat duhul lui Samuel, care l-a înștiințat solemn pe împăratul Saul de prăbușirea lui (vezi 1 Samuel 28.7-25). Cine crede Cuvântul lui Dumnezeu va fi convins la citirea acestei istorii, că treaba aceasta cu spiritismul nu este numai înșelăciune - cu toate că astăzi poate fi adesea amestecată cu îndeletnicire înșelătoare. Avem destule mărturii serioase de la asemenea oameni, care au fost eliberați de spiritism prin harul lui Dumnezeu și destule mărturii de la bărbați serioși, erudiți, care arată că acolo într-adevăr bănuie puteri întunecate, demonice. Cine merge pe aceste căi se leapădă clar de ascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu; el merge pe căile blestemului. Dumnezeu *Se poate* îndura de ai Săi, da, El a făcut-o în multe cazuri. Dar calea spiritismului este în orice caz și fără excepție incompatibilă cu mărturisirea sinceră pentru Domnul și cu urmarea lui Isus.

Așa că sunt mii de primejdii pe calea fiilor noștri care intră în viață. Pentru a rămâne păziți de aceste puteri de distrugere, nu ajunge să fii educat creștinește, să fi auzit Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate că acesta este un mare privilegiu și cuprinde multă responsabilitate; nu, numai un om convertit, adânc înrădăcinat în Isus, posedă puterile harului și ale biruinței, ca să rămână păzit în ciuda întregii slăbiciuni. Aceasta se va petrece numai dacă el, smerit sub Cuvântul lui Dumnezeu, în ascultare, umblă cu Isus și pe calea îngustă, despărțit de felul de a fi al lumii. Pentru aceasta este nevoie de mult har. Cine dorește numai să se numească creștin, dar nu vrea să se întoarcă la Isus cu inima și cu viața, pe acela puterea lumii și a păcatului îl smulge de acolo.

IV

Uneori vedem fii ai unor părinți credincioși ducând o viață mai tristă chiar și decât copiii oamenilor necredincioși, care n-au auzit niciodată sau au auzit puțin despre starea lor stricată și despre necesitatea unei mântuirii și a nașterii din nou. Mult mai grea va trebui să fie judecata lor în veșnicie decât a celorlalți! Căci cui i s-a dat mult, spune Domnul, de la acela se va cere cu atât mai mult. Cine măsoară durerea pe care o simt inimile părinților pentru un asemenea copil? Cine cunoaște această mâhnire, cine numără lacrimile? Numai Dumnezeu, care vede în ascuns. Unui asemenea fiu i-a fost așezat limpede deja de timpuriu în fața ochilor dragostea Dumnezeului său, dar el a nesocotit-o – ce durere pentru inima părinților credincioși!

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, vrea ca el să se convertească și să trăiască. Dumnezeu este încet la mânie și mare în bunătate. Aceasta a aflat-o și Manase. Dumnezeu S-a ocupat în îndurare dumnezeiască și de acest împărat vinovat și de tovarășii lui; citim: „DOMNUL a vorbit lui Manase și poporului său, dar ei n-au vrut să asculte.” „Și DOMNUL, Dumnezeul părinților lor, a dat din timp trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de prorocii Lui, până când mânia împotriva poporului Său a ajuns de neînlăturat.” (2 Cronici 36.15-16 textual)

Este important să-i convingem pe toți oamenii despre cât este de serioasă problema cu chemarea lui Dumnezeu și cât de mult intervine lumea invizibilă cu efectele ei în viața vizibilă, dar și că este ceva cu totul deosebit pentru fiul unor părinți credincioși, care merge pe căile viciului și ale păcatului. Câte unul nu vrea să creadă Biblia; mai bine se crede pe sine însuși. Dar Dumnezeu așează în această viață asemenea dovezi ale harului Său care cheamă, ale seriozității Sale sfinte, încât nimeni nu le poate ocoli.

Poetul Lessing, după cum se știe, favoritul tuturor spiritelor detașate de Cuvântul lui Dumnezeu, care îi respectă în egală măsură pe creștini, pe evrei și pe mahomedani și prețuiesc mai mult virtutea omenească decât viața de credință, nu era în rândurile creștinilor biblici, dar nimeni nu-i va pune la îndoială cinstea și dragostea de adevăr; el este un martor deschis. Următoarea întâmplare, pe care el însuși a povestit-o scriitorului Fr. Heinr. Jakobi, este relatată aici: Ca student, Lessing a cunoscut un bărbat tânăr care și-a distrus trupul și sufletul prin nechibzuința lui. El era fiul unor creștini credincioși, adevărați. Zadarnic a încercat Lessing, care, ce-i drept, nu era creștin, dar era un om nobil, să-l facă să-și vină în fire: tânărul a fost și a rămas

pierdut. Lessing voia deja să-l lase în voia sorții, când a intervenit deodată o schimbare. Într-o dimineață, cel avertizat de atâtea ori a apărut deodată în camera lui Lessing foarte tulburat și i-a povestit un vis pe care îl avusese cu o noapte înainte, după ce s-a întors de la o beție. „Am visat că câinele meu, Bello, ședea lângă patul meu și a început să predice. Predica lui conținea cam același lucru pe care tu, dragă Lessing, mi l-ai spus deja de atâtea ori, dar cu alte expresii și cu un limbaj mult mai plin de putere. Cuvintele lui păreau împrumutate de la proroci. Cuvântarea lui m-a mișcat profund. Sunt convins că am plâns în somn în urma ei. Câinele și-a încheiat avertizările cu o amenințare îngrozitoare. Dacă îmi voi continua modul de viață de până acum, în șase luni voi fi un cadavru. În cele din urmă a spus: „Ca să vezi că nu vorbesc de la mine, ci că m-a trimis Unul mai mare, deschide Biblia la Ieremia 1! Acolo găsești, la versetul 9, atestarea însărcinării mele.” M-am trezit îngrozit. Credeam că încă îmi văd câinele stând în fața mea, dar zăcea la picioarele patului meu și dormea. Prima mea treabă a fost să-mi scot Biblia dintre cărți, un dar al bunei mele mame răposate, pe care am luat-o cu mine la universitate, dar pe care n-am folosit-o de atunci niciodată. Am deschis la locul indicat și am găsit următoarele cuvinte: „Apoi DOMNUL Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și DOMNUL mi-a zis: „Iată, am pus cuvintele mele în gura ta””. Gândește-te la groaza mea, la citirea acestor rânduri! Mi-am aruncat haina pe mine și m-am grăbit la tine. Te întreb acum: ce spui despre istoria aceasta?” Lessing a răspuns după cunoștința lui: „Conștiința ta, făcută să tacă de atâtea ori, s-a trezit în timp ce trupul dormea și ți-a spus ceea ce ai crezut că auzi în vis din gura animalului necuvântător. În același timp ți-a venit iar în memorie un citat biblic de mult uitat, care în somn este adesea mai puternic decât în starea de veghe. În orice caz, acest avertisment este și un glas divin. Adună-ți toate puterile ca să-l urmezi, pentru a scăpa de pieire!” Acest bărbat tânăr a conceput cele mai bune planuri și le-a și îndeplinit o vreme. Dar mai târziu, vechii camarazi l-au atras din nou la ei. El a trebuit să le povestească visul, care, cum au spus ei, făcuse din el un descurajat. Ce-i drept, le-a pierit răsul în timpul relatării lui; predica animalului necuvântător le-a muștrat și lor conștiința. Dar după aceea l-au înduplecat pe tovarășul revenit, să pună să fie omorât câinele, ca un proroc mincinos. Îngreunat cu o piatră, animalul credincios a fost aruncat într-o baltă. Un geamăt ușor, o privire dureroasă după stăpânul său – apoi s-a scufundat. Acest geamăt și această privire a câinelui l-au urmărit pe tânăr de atunci pas cu pas, în veghe și în somn, ca și în delirul vieții haotice pe care o ducea acum și de la care Lessing nu l-a putut reține. Exact șase luni după visul amintit mai sus, a fost răpus de o febră acută. Și sufletul lui? A mers în cer sau s-a dus în iad?

Câți oameni nu sunt avertizați într-un fel asemănător! Cuvântul lui Dumnezeu spune: „El vorbește prin visuri, prin viziuni de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în paturile lor. Atunci El deschide urechile oamenilor ..... ca să-l abată pe om de la rău, ... ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile sabiei.” (Iov 33.15-18 textul) Dar cu siguranță că mii de oameni sunt avertizați zadarnic, ei nu se lasă reținuți de pe căile păcatelor lor, partea lor este veșnica pierzare, departe de fața lui Dumnezeu. Câte un fiu de părinți credincioși, ca Absalom, fiul foarte iubit al lui David, poate fi răpus în toiul nelegiuirilor lui.

Și în acest fragment, pentru că glasul de avertizare a lui Dumnezeu, mesajele serioase ale prorocilor au fost disprețuite, împăratul Manase este imaginea tristă, dar frapantă, a multor bărbați tineri, care din copilărie au fost inițiați în Cuvântul lui Dumnezeu.

V

Cuvântul lui Dumnezeu, vestea bună a mântuirii, chemarea la Isus n-au fost propovăduite niciodată așa de felurite ca în zilele noastre. În cuvinte și în scris, chemarea este strigată în toate clasele sociale, așa ca să ajungă și la bogați, și la săraci. Câte reviste cu chemarea la Isus n-au fost trimise! Să spunem aici un cuvânt deosebit despre acestea, pentru că așa de mulți oameni vorbesc cu dispreț despre „micile broșuri religioase”. Firește că există broșuri bune și broșuri rele, există multe din acelea care după formă și conținut nu stau la înălțimea care se cuvinte

mesajului lui Dumnezeu. Dar există și multe pliante binecuvântate, scrise sub rugăciuni fierbinți, pe care Dumnezeu le recunoaște. Primitorul va da socoteală lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut cu un asemenea pliant pentru el și pentru subalternii lui; el poartă responsabilitate pentru el. Poate că tu arunci un asemenea pliant în coșul de hârtii sau în focul căminului – dar ce va fi dacă vei afla cândva, că în acel document Dumnezeu a venit aproape de tine și că *această foaie aruncată de tine, conține pentru tine o veșnicie de binecuvântare și de pace*, pe care tu le-ai disprețuit?

Moody, marele evanghelist, povestea cum oamenilor de lume, distinși, membri ai primului club al unui mare oraș american, le-au fost trimise cu poșta scrieri de evanghelizare prin creștini credincioși. Unul dintre aceste tractate era intitulat „*Sus! Întâlnește-L pe Dumnezeu tău!*” Acest mesaj de mântuire a fost trimis într-un plic unui domn, care era cunoscut pentru viața lui nelegiuită, ușuratică. El ședea comod în biroul lui când i-a fost adusă această scrisoare, împreună cu multe altele. „Ce este aceasta? Sus! Întâlnește-L pe Dumnezeul tău!” a strigat el. „Cine a avut nerușinarea să-mi trimită fițuica aceasta?” S-a ridicat supărat, cu un blestem pentru expeditorul necunoscut, ca să predea flăcărilor tractatul. Dar în clipa aceea a luat hotărârea să trimită foaia prietenului său, B., ca să audă ce va spune el despre această glumă; zis și făcut; tractatul a fost pus din nou într-un plic și adresat veselului companion, cu un scris de mână prefăcut. Prietenul B. a primit foia cu o înjurătură la adresa nonsensului creștin. Deja pe cale să rupă hârtia, ochii i-au rămas pironiți pe cuvintele: „Sus! Întâlnește-L pe Dumnezeul tău!” Atenția lui a fost stimulată, glasul conștiinței sale a fost trezit, o săgeată a lui Dumnezeu i-a atins inima. El a citit și a citit, și după ce a citit până la capăt, a fost convins de păcatul lui și a căutat har acolo unde este de găsit. Apoi s-a gândit și la toți prietenii lui nelegiuiți; încă o dată a fost tractatul băgat într-un plic și trimis unui alt tovarăș de păcat. Și aici a lovit săgeata în mod minunat inima păcătosului; și acest prieten s-a convertit la Domnul și ambii bărbați duc astăzi o viață în lumină, ca mântuiți ai lui Dumnezeu. Fie ca acest exemplu să-i convingă pe mulți de puterile veșniciei care sunt conținute într-un pliant, care mărturisește adevărul lui Dumnezeu!

VI

Dumnezeu nu Și-a atins ținta cu mesagerii pe care i-a trimis lui Manase, dar Dumnezeu poate să vorbească cu orice om așa, încât acesta trebuie să audă, fie că vrea, fie că nu vrea. Citim: „Atunci DOMNUL a trimis împotriva lor pe căpeteniile oștirii împăratului Siriei, care au prins pe Manase și l-au pus în lanțuri. L-au legat cu lanțuri de bronz și l-au dus la Babilon.”

Acest drum dur și greu a fost o cale a harului; el a venit din inima de Tată a lui Dumnezeu; acum s-a prăbușit Manase. În marea lui strâmtorare, conștiința lui s-a trezit. El și-a amintit de zilele de altădată. Binecuvântările disprețuite, dovezile călcate în picioare ale dragostei Dumnezeului său, în fața căruia și-a plecat genunchii pe când era copil, alături de un tată devotat, armata păcatelor sale și fărădelegile lui păcătoase – toate acestea stăteau înaintea lui. Semănase vânt și a secerat furtună. El a înțeles că fusese un nebun și în același timp un păcătos neînduplecat și detestabil. Complet zdrobit de remușcări și frânt, s-a scufundat în țărână și și-a mărturisit vina mare și grea. Citim pe scurt în relatarea divină: – „Când a fost la strâmtorare, s-a rugat stăruitor DOMNULUI, Dumnezeului lui și s-a smerit adânc în fața Dumnezeului părinților săi” (v.12). Ce priveliște înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor! Trufașul, nelegiuitul Manase s-a pocăit în sac și cenușă, a strigat la Dumnezeu după îndurare, s-a rugat. Ce va face Dumnezeu? Cum va răspunde? Oare nu va spune: „Ei, Manase, hai și grăbește-te să-ți chemi idolii cărora le-ai zidit altare și pe care i-ai omagiat până în ziua de astăzi! Dacă în zilele tale bune au fost dumnezeii tăi și gloria ta, de ce nu și acum, în zilele nenorocirii tale?” Nu, Dumnezeu nu răspunde așa. „El este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr.”

Într-adevăr, a durat ani până când Manase a ascultat de rugămintea și chemarea lui Dumnezeu, dar, o, minune a harului! a durat numai o clipă până când Dumnezeu a ascultat de

glasul lui Manase. „Și DOMNUL, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile și l-a adus înapoi la Ierusalim, în împărăția lui” (v.13).

Ce tablou minunat este istoria împăratului Manase, despre inima unui om și despre inima lui Dumnezeu! Dar minunat și pentru că harul lui Dumnezeu n-a fost zadarnic față de Manase! „Și Manase a cunoscut că El, DOMNUL, era Dumnezeu. Manase a înlăturat din casa DOMNULUI dumnezeii străini și idolul și toate altarele pe care le zidise pe muntele casei DOMNULUI și în Ierusalim și le-a aruncat afară din cetate. A așezat din nou altarul DOMNULUI, a adus pe el jertfe de mulțumire și de laudă și a poruncit lui Iuda să slujească DOMNULUI, Dumnezeului lui Israel.” (v. 13, 15-16.)

Ce convertire și transformare complete și binecuvântate! Manase, care a învățat să-L cunoască pe Dumnezeu și pe sine însuși, nu numi că aducea chiar el lui Dumnezeu jertfele de laudă și mulțumire, dar și mărturisea pentru El și cerea altora să-I slujească numai Lui. El putea acum și înaintea oamenilor să cânte și să spună: „Am păcătuțit, am călcat dreptatea, și nu mi s-a răsplătit la fel. Dumnezeu mi-a scăpat sufletul ca să nu intru în groapă și viața mea vede lumina.” (Iov 33,27-28 textual.) I-a fost suficient că a trăit în păcat și în rușine zilele care au trecut; singura lui dorință nu mai era decât să preamărească pe Dumnezeu și minunata Sa bunătate, să-L laude și să-I slujească. Ce parte binecuvântată, prețioasă!

VII

Omul nu s-a schimbat de-a lungul mileniilor, inima lui este ca în zilele lui Manase, capabilă să-L dezonoreze pe Dumnezeu în căile păcatului, în ciuda tuturor binecuvântărilor și a mărturiilor despre dragostea lui Dumnezeu. Dar nici Dumnezeu nu S-a schimbat. El mai este și astăzi tot ca în zilele lui Moise: DOMNUL, Cel care este veșnic, care Se numește pe Sine: „EU SUNT CEL CE SUNT”. (Exod 3.14 textual.) Și El mai strigă și astăzi lumii pierdute: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” (Evrei 13.8.) Tot așa vedem și în zilele noastre, că dragostea căutătoare a lui Dumnezeu îl urmărește pe căi minunate pe păcătosul rătăcitor și ascultă în mod deosebit rugăciunile părinților credincioși pentru fiii lor încâlciți în slujba lumii și în slujba păcatului. Firește că Dumnezeu folosește călăuziri serioase și adânci atunci când cuvântul Său de avertizare a fost adesea disprețuit, ca la împăratul Manase, ca cel căutat atât de mult timp să se oprească în sfârșit și să se întoarcă.

Am în fața mea cea mai recentă biografie a unui fiu de părinți credincioși, care a fost crescut în Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a cărui instruire și pregătire profesională s-a făcut tot ce puteau face niște părinți devotați și care se rugau. El a părăsit casa părintească la douăzeci de ani, ca bărbat tânăr bine instruit, bine educat, cu o statură exterioară plăcută și chipeșă. Câțiva ani mai târziu era în marele oraș, departe de influența casei părintești, ajuns pe calea păcatului prin contactul continuu cu oamenii lumii. Era permanent de găsit în cafenele și locuri de distracție, unde erau țesute firele păcatului de orice fel; profesia fusese neglijată complet – părinții s-au văzut nevoiți să-l scoată de acolo și au sperat să pună capăt vieții desfrânate, dacă va trăi o vreme în casa părintească. Dar chiar și acasă, fiul a găsit destui tovarăși care au băut și au făcut prostii cu el. Ce durere pentru părinți, ce rușine pentru credincioși, că acest fiu era cunoscut ca unul dintre cei mai răi printre cei ușuratici! Putea fi văzut noaptea beat, strigând pe drum; odată zăcea beat, inconștient pe un cărucior, pe care tovarășii lui de beție îl trăgeau pe străzi. Ce era de prevăzut, s-a petrecut; părinții au trebuit să-l trimită pe fiu peste ocean, a plecat în America, dar aceasta nu i-a schimbat viața. A deveni așa un bețiv, încât uneori rămânea mai multe zile în beție, inconștient. El și-a văzut pieirea și a vrut să scape de ea. A căutat și a găsit o angajare pe o corabie de deportare, care ducea criminali spre insule îndepărtate ale oceanului. Aici nu exista coniac – dar contactul continuu cu murdăria anturajului omenesc i-a făcut viața un iad. Nu auzea decât înjurături, cuvinte nelegiuite și discuții păcătoase – ce contrast față de casa părintească! Dorul de ea a crescut puternic, șederea pe corabia criminalilor i-a devenit insuportabilă. La aceasta se adăuga că și-a văzut sănătatea distrusă, îl chinuia o tuse seacă – starea lui trupească i

se părea lui însuși îngrijorătoare. Era legat printr-un contract pe mai mulți ani, dar a dezertat în Buenos-Aires, a găsit o corabie spre Liverpool și – câteva săptămâni mai târziu părinții au primit telegrama: „Vin la ora 9.” Acolo a coborât un bărbat tânăr, palid, istovit, îmbrăcat sărăcăcios și a căzut în brațele tatălui său, a cărui statură se încovoiasse, a cărui piele pâlise de timpuriu. „Tată, acesta este fiul tău!” „Fiul meu!”

Da, se întorsese acasă și părea că s-a întors ca un om nou, care voia să trăiască puținii ani care îi mai puteau fi acordați, spre bucuria părinților săi și spre onoarea lui Dumnezeu. Dar părea numai așa – când sănătatea și puterile i-au revenit, a întors iarăși spatele Cuvântului lui Dumnezeu și părinților și a mers pe vechile căi rele, de la care nu l-au putut opri nici avertizările, nici lacrimile părinților. Atunci sănătatea lui s-a prăbușit complet, n-a mai putut să iasă din casă. Acum se îndrepta vizibil spre sfârșit, iar părinții lui, ca și prietenii lor credincioși, stăruiau numai ca Dumnezeu să salveze sufletul nemuritor al acestui fiu. Dar el respingea acum totul brutal, nu suporta în inima lui încrâncenată să se vorbească cu el despre seriozitatea veșniciei. Da, el a respins așa de ostil de la ușă prieteni devotați care îl chemau la Isus și la pocăință, încât a fost abandonată orice nădejde. Părea că pentru el nu mai rămăsese decât: „O așteptare sigură și înfricoșătoare a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe potrivnici.” (Evrei 10.27 textual.) Inima părinților se frânsese de durere, dar Dumnezeul oricărui har încă nu rostise ultimul Său cuvânt. Într-o dimineață, foarte devreme, muribundul a pus să fie chemat tatăl lui. „Tată, Dumnezeu a vorbit cu mine în noaptea aceasta. Am avut parte de îndurare, păcatele mele foarte numeroase și vrednice de condamnare sunt iertate, Hristos a murit pe cruce pentru mine.” Tatăl credea că visează, dar era adevărat, fața complet transformată a fiului purta expresia preafericită a păcii cu Dumnezeu.

Trei zile a mai trăit fiul; aceste trei zile au fost umplute de mărturiile celui mântuit, despre harul nesfârșit și nesfârșita îndelungă răbdare a lui Dumnezeu față de el; apoi a adormit și a plecat în pace, cu toată încrederea în Isus, credinciosul și marele său Mântuitor.

VIII

Într-adevăr, „Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci mai degrabă să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.” (Ezechiel 33.11 textual.) „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1.18 textual.) Această întâmplare, petrecută acum câțiva ani, nu vorbește numai despre minunata îndelunga răbdare și despre harul lui Dumnezeu, ci vorbește și despre limbajul serios asupra unei vieți care ar fi putut să fie fericită, bogată și roditoare, dar a fost nenorocită și nefericită, plină de durere și rușine pentru părinții devotați. Gol, rece, fără să fi adus rod pentru veșnicie, a mai fost salvat în ultima clipă, într-adevăr, dar viața lui pământească a fost irosită – ce pierdere irecuperabilă!

Despre împăratul Manase citim că după convertirea lui a folosit toată influența lui ca să-și aducă poporul înapoi la Dumnezeu. Pentru el a fost ceva serios ca DOMNUL, care se îndurase de el, să fie cinstit și apărat de idolatrie. El și-a înțeles responsabilitatea pentru toți cei peste care stăpânea.

Cel care a găsit har la Dumnezeu, cel care mărturisește că este un mântuit al lui Isus, este răspunzător să-L mărturisească pe Isus în fața lumii întregi. Așa L-a slăvit odată, foarte emoționat, atunci când s-a convertit la Isus, un ofițer binecuvântat, fiul unei mame credincioase, care se ruga, adorând harul lui Dumnezeu, și s-a rugat: „Doamne, de acum fă-mă să mărturisesc în fața multor mii ce ai făcut Tu pentru mine!” Ceea ce ne dă Dumnezeu, privind poziția, rangul și influența, este un dar cu care noi trebuie să creștem repede, ca să aducem rod pentru Domnul. Fie ca aceasta să fie dorința sinceră pentru noi, atâția câți Îl cunoaștem pe Domnul, zi de zi, cât timp mai suntem pe acest pământ, în lumea aceasta rea, până vom fi sus, pentru totdeauna la El și Îl vom vedea și Îl vom lăuda în desăvârșire și slavă. Dar fiecăruia care încă mai merge în păcatele lui pe calea largă a pierzării, să-i fie strigat cuvântul Domnului: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta!”

Nr. 2 Minunata parte pe care vrea să ți-o dea Dumnezeu

Nici o profesiune nu are atâtea lucruri atrăgătoare și strălucitoare în exterior, ca cea de soldat. Influența puternică a exteriorului este legată cu caracterul particular al profesiei. De aceea are nevoie un creștin de profesiune soldat, de contragreutăți puternice, ca să nu fie acaparat de lucrurile exterioare, al căror temei în sine nu poate fi contestat. Cât preț nu se pune pe uniformă, pe înfățișarea exterioară, pe apariția elegantă, pe călăritul energic și așa mai departe! Livrea ordonanței, mobilarea camerei, saltul în galop al calului, rasa câinilor – toate acestea sunt dezbătute, totul pare demn de laudă, de admirație sau de critică amănunțită; și toate acestea au efect în aceeași direcție asupra dezvoltării spirituale a individului: să pună un preț hotărâtor pe lucrurile exterioare. Aici se mai adaugă apoi scopurile, care cheamă ambiția, aspirația puternică spre performanța profesională mai înaltă. Ambiția îi cuprinde în mod deosebit pe oamenii orientați serios spre o țintă și foarte dotați, în așa măsură, încât adesea toată viața este acaparată de ea. Și ucenicii lui Isus sunt îndrumați să facă cinste Domnului lor prin credincioșie altruistă și înaltă performanță profesională. Un creștin care se roagă nu trebuie să fie găsit niciodată printre cei mijlocii – dar nu din ambiție egoistă.

Strălucirea unei poziții militare înalte exercită asupra majorității oamenilor un efect încântător, și anume, nu numai asupra bărbaților care sunt în meseria de soldat. Nu este născocire, ci este adevărat, că un ofițer devotat, modest, de rang înalt, s-a exprimat: „M-aș retrage foarte bucuros, dar soția mea este prea ambițioasă.” – Soția a murit puțin după aceea. Ce ușor suntem înșelați noi, oamenii miopi astfel, încât prețuim baloanele de săpun mai mult decât pietrele prețioase!

Goana după fericire este prezentată într-o mie de feluri în viața din jurul nostru. Da, orice inimă caută fericirea, dar Dumnezeu, care vrea să ne păzească de a fi înșelați pentru totdeauna, El ne cheamă la o fericire indestructibilă. În Psalmul 84.11 este scris: „*DOMNUL va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție.*” (Tradus textual). Sunt trei lucruri minunate pe care Dumnezeu vrea să le acorde oamenilor prin Fiul Său.

El vrea

1. Să dea „har” pentru mântuire;
2. „glorie” cândva în veșnicie și între timp,
3. „Nu va refuza nici un bine” pe cale prin viața aceasta pământească, până la cea veșnic minunată țintă.

Calea celui care își caută refugiul la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, începe cu har; ea se termină cu gloria; și ea este, cât ține între har și glorie, pentru cel care umblă în nevinovăție, presărată de la început până la sfârșit cu dovezi zilnic noi ale bunătății lui Dumnezeu. Începutul, mijlocul și sfârșitul sunt deci splendide și binecuvântate de nespuse.

Toți oamenii au păcătuit; ca păcătoși merită toți, fără excepție, mânia dreaptă și sfântă a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu vrea să arate har. „Harul Său stăpânește prin dreptate.” (Romani 5.21.) Hristos a murit ca „Cel drept pentru cei nedrepti”. Cineva din mijlocul păcătoșilor, care își caută refugiul la jertfa de ispășire a lui Isus Hristos, dornic de mântuire și plin de încredere, găsește la Dumnezeu har și iertare complete. – *Sângele lui Isus Hristos*, Fiul lui Dumnezeu, a curs pentru păcătoși și nelegiuți. Toți oamenii sunt acum invitați să se lase împăcați cu Dumnezeu. Și acest sânge prețios ia de la oricine, care vine, toată vina și tot păcatul. – El va avea parte de har, *har desăvârșit*. Dumnezeu, care nu poate minți, spune solemn despre toți cei care ca păcătoși pierduți L-au apucat pe Isus Hristos, în credință, ca Răscumpărător al lor: „*Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor.*” (Evrei 10.17 textual.) Într-adevăr, acesta este har, nimic altceva decât har.

Dacă cel iertat umblă de acum înainte în nevinovăție înaintea feței lui Dumnezeu, va trebui să mărturisească mereu că bunătatea lui Dumnezeu este nouă în fiecare dimineață peste el și cu el, și că durează toată ziua. Dar nu întotdeauna este o cale netedă, dreaptă, cea pe care Dumnezeu

îl conduce, dar este întotdeauna o cale binecuvântată. Ce-i drept, există greutate și mâhnire, necaz și boală, dar acestea nu-i despart niciodată pe copiii lui Dumnezeu de dragostea lui Dumnezeu, Tatăl lor. (Romani 8.35-39.) Toate încercările și probele le vor da mereu numai noi mărturii și dovezi despre dragostea, îndurarea, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Harfei lor le-ar lipsi în cer multe coarde, dacă Dumnezeu nu i-ar fi trecut pe pământ prin așa de multe enigme și suferințe. Într-adevăr, Domnul nu-i va lipsi pe ai Săi de nici un bine, pe cei care umblă cu sinceritate. Și care este sfârșitul drumului lor binecuvântat și a căii credinței lor? Este, pentru toți cei care au căutat și au găsit harul lui Dumnezeu în Isus Hristos pentru mântuirea sufletului lor: gloria veșnică, „gloria lui Dumnezeu”. (Romani 5.2; Apocalipsa 21.10-11.)

Ce este harul lui Dumnezeu, pot să mărturisescă numai aceia care l-au aflat, căci el le-a adus pacea; ei știu de asemenea ce este bunătatea lui Dumnezeu, mereu nouă, care îi fericește pe cale pe copiii lui Dumnezeu. Dar cine poate spune ce va fi cândva gloria lui Dumnezeu, pe care o vor împărți veșnic cu Isus, scumpul și prealăudatului lor Răscumpărător și Domn, în casa Tatălui? – Ce nici un ochi n-a văzut, nici o ureche n-a auzit, care n-a ajuns la mintea nici unui om, aceasta este acolo partea lor minunată, veșnică. Da, este adevărat, și ție vrea Dumnezeu să-ți dăruiască această parte minunată de nespus: *har, bunătate, glorie*.

Nr. 3 Ce spune despre „dansat” un maestru de ceremonii împărătesc

Maestrul de ceremonii, împărătesc, rus, de altădată, contele Modeste von Korff, a publicat o broșură sub titlul „Dansatul”. (Hannover, la Heinrich Feesche.) Autorul a fost, sub țarul Alexandru al II-lea, la fel ca și colonelul Pașkov, exilat din Rusia din cauza credinței sale și a mărturisirii sincere. Deci, aici stăm în fața afirmațiilor unui creștin care și-a confirmat credința, deoarece și-a părăsit de dragul lui Isus: patria, rudele, prietenii, poziția de onoare. Această scriere despre dansat arată din viață, că o urmare sinceră a lui Isus este incompatibilă cu felul de a fi al lumii, ea lămurește în același timp precis diferența dintre creștinismul aparent și convertirea adevărată. Autorul povestește în prefață că înainte de a-și consacra inima Domnului, dansatul fusese distracția lui preferată, pasiunea sa. Redăm aici începutul și sfârșitul lucrării:

„Deja de mic copil a trebuit să iau ore de dans, iar mai târziu, ca bărbat tânăr, am știut să dansez bine și am fost invitat să conduc balurile din societatea Petersburgului. La curtea țaristă eram pe atunci maestru de ceremonii. Dansatul era elementul meu și acest element este cauza că mi s-au ruinat nervii și viața mea lăuntrică nu s-a putut dezvolta. Ce-i drept, distracțiile lumesti n-au dăunat onestității mele exterioare, dar ele au avut o atracție așa de mare pentru mine, încât am devenit robul lor. Când nu ai nimic mai bun pentru suflet, atunci trebuie să rămâi prins în plăcerea acestei lumi, chiar dacă te consolezi pe lângă aceasta cu o credință generală și o speranță obscură a viitorului. Și demonii cred și tremură; Iacov 2.19. Cine trăiește în lume și cu lumea, acela mănâncă și roșcovele acestei lumi și atâta timp cât inima aparține acestei lumi, nici nu există altă mâncare pentru el.

Pe lângă aceasta nici nu observi singur cât de tare ești acaparat de lume. Faptul că ești permanent împreună cu sexul feminin nu este un teren sănătos pentru dezvoltarea unui bărbat tânăr. În seratele dansante înveți să practici politețea omenească și conversația la bal este de cele mai multe ori superficială. „Discuțiile de la bal” sunt opusul unei conversații rezonabile.

Deoarece nu m-am aflat niciodată într-un anturaj ușuratic, am fost privit ca un om foarte moral, care ținea foarte strict și tradițiile bisericii lui. Această viață dublă a mers așa doisprezece ani. A fost o viață dublă pentru că într-adevăr am mers la biserică, m-am rugat, am avut dorință după Dumnezeu, în timp ce viața mea propriu-zisă era în lume, și nu la Dumnezeu. În zilele de duminică și de sărbătoare, ca și în săptămânile de pocăință, mergeam regulat la slujbă. Mă temeam de Dumnezeu și cu toate acestea, viața mea lăuntrică, ascunsă, nu progresa. Eram lăudat,

răsfățat, și aceasta mi-a dat și mai multă înclinație pentru lume, dar fără să poată să-mi satisfacă inima. Dansatul m-a încântat în această privință, cum orice succes din lume satisface ambiția.

Dacă inima ta nu arde pentru Isus, pentru că nu-L cunoști personal, atunci nu faci nimic mai bun în altă parte, decât la bal. Dacă nu ești născut din nou, nici nu cunoști prețul acestui timp pământesc de har și nu te gândești la responsabilitatea pe care o ai înaintea lui Dumnezeu. Dacă ești detașat de Dumnezeu, atunci este totuna unde îți irosești timpul, aici sau acolo, dacă îți pierzi viața în distracții sau în trândăvie, în pălăvrăgeală inutilă, în clevetire, în cititul ușuratic de romane sau în alte lucruri zadarnice. Viața ta nu are un scop, tu n-ai un Domn care să te guverneze, numai sărmanul tău „eu” te stăpânește. Nu ești împăcat cu Dumnezeul cel viu, n-ai o pace durabilă, veșnică, nici vreo nădejde să fii în slava veșnică. „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3.3)

Dar dacă ești *născut din nou* și I-ai dat inima ta Domnului Isus, atunci nu vei considera exagerate opiniile exprimate în această cârtică. – Dar ție, suflet scufundat în lume, îți spun cuvântul Domnului: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Evrei 3.7-8. *Astăzi* este timpul potrivit pentru tine. Hotărăște-te să rupi cu pofta lumii; poate că ea te ține numai cu un pai. Rupe acest pai, apoi, și numai apoi, vei putea exclama vesel împreună cu David: „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat!” Psalmul 124.7.

Meditează odată,
Omule, la sfârșit,
Vreun fleac să nu te-abată,
De slava ce-ai dorit!

Dacă aceste pagini au luat vălul numai de pe ochi *unui* singur suflet și îi arată importanța timpului nostru de har, atunci osteneala mea chiar n-a fost zadarnică. Să duci o viață lamentabilă, să șchiopătezi de ambele picioare și să fii mulțumit cu ea, aceasta o fac mulți; dar este aceasta starea normală, divină, a unui copil al lui Dumnezeu, mântuit, scump răscumpărat? Niciodată! Nu ajută ca trunchiul, împreună cu ramurile să fie tăiate, dacă rădăcina rămâne în inimă. *În nici un caz un creștinism pe jumătate!* Lucrarea Domnului nostru a fost săvârșită complet. El este Biruitorul, iar cei care Îl urmează pe El sunt biruitori prin El. Rămâi în El și atunci vei gusta și tu ce înseamnă: să-L ai pe Isus ca *viață a ta.*”

Pentru cine înseamnă ceva serios urmarea lui Isus, aceluia îi este recomandată mica lucrare; ea îl va ajuta să-i fie mai limpede că pentru copiii lui Dumnezeu nu există lucruri sau domenii neutre; *tot ce facem este fie „pro”, fie „contra”,* ne aduce fie mai aproape, fie mai departe. *Cale de mijloc nu există decât pentru creștinii de mijloc;* această vorbă a unei creștine binecuvântate este de folos în zilele actuale. Duhul Sfânt vorbește în copiii lui Dumnezeu pretutindeni aceeași limbă, îi convinge de aceleași adevăruri, fie că sunt născuți în Germania, fie în Rusia. Ceea ce exprimă aici maestrul rus de ceremonii, i-a pus în aceeași situație pe creștinii serioși dintre ofițerii germani deja acum câteva decenii, ca și astăzi.

Nr. 4 Poșta redacției

A fost trimisă întrebarea: *Este Domnul un model pentru noi în rugăciunea Sa?*

Răspuns: Da, căci: Hristos a fost în toate modelul desăvârșit, singurul om care L-a proslăvit pe Tatăl în desăvârșire pe pământ. El este Fiul lui Dumnezeu, dar în același timp Omul desăvârșit, care așează înaintea ochilor noștri relațiile omului față de Dumnezeu și față de toți oamenii, așa cum Îi sunt plăcute lui Dumnezeu.

Cel care întreabă este de părere – după cum scrie – că Domnul, de regulă, în zilele vieții Lui pământești, ale slujirii și ale suferinței, nu S-a rugat public, în fața altora; rugăciunile „Tatăl nostru” și așa-numita rugăciune de mare preot din Ioan 17 ar fi excepții.

Dar aici ar putea să existe o eroare. Evangheliile relatează în multe locuri că Domnul S-a rugat public, de exemplu, la hrănirea celor 4000 și 5000 (Luca 9.16 – Ioan 6.11 și 23 – Marcu 6.41 – Marcu 8.6 – Matei 15.36). La mormântul lui Lazăr (Ioan 11.41-42). La sărbătoarea din Ierusalim (Ioan 12.27-28). În fața celor șaptezeci de ucenici (Luca 10.21). În fața celor unsprezece, la instituirea Cinei (Luca 22.17 și 19). Pentru mercenarii care L-au răstignit (Luca 23.34). Pe cruce (Matei 27.46 – Luca 23.46).

Domnul Și-a învățat ucenicii rugăciunea „Tatăl nostru”, când L-au rugat să-i învețe să se roage (vezi Luca 11.1-4). În același timp i-a instruit amănunțit despre rugăciune și la sfârșit le-a indicat să-L roage pe Tatăl pentru Duhul Sfânt (Luca 15.13). Că Domnul S-ar fi rugat personal „Tatăl nostru” nu ne este relatat nicăieri. Cel „care n-a cunoscut păcat” nu Se putea ruga: „ne iartă nouă păcatele noastre”. În afară de locurile deja amintite, Domnul le dă ucenicilor în predica de pe munte (Matei 6.9-13), în „Tatăl nostru” pentru rugatul lor, același îndreptar de desăvârșire divină. Toți credincioșii să învețe aici de la Stăpânul lor, să pună în fața nevoilor și a intereselor personale: cauza lui Dumnezeu, proslăvirea Numelui Său, onoare Domnului și a slujbei Sale, să mediteze la ce este veșnic înainte de ceea ce este vremelnic. Cine se închină lui Dumnezeu în Duh și în adevăr (Ioan 4.23-24), va împlini acestea.

Rugăciunea Domnului din Ioan 17, care ne lasă să aruncăm cele mai adânci priviri în gândurile lui Dumnezeu și în inima Domnului, cu greu se poate numi o rugăciune publică. Isus S-a rugat aceasta după ce a instituit pentru ai Săi Cina, înainte să treacă peste pârlul Chedron, pe drumul spre Ghetsimani. El ne descoperă în ea cele mai profunde relații ale Fiului față de Tatăl și față de oameni, dar înainte de toate, gândurile care mișcă inima Lui în privința a lor Săi, pe care i-a lăsat în urmă în mijlocul unei lumi stăpânite de satan, ca să fie o mărturie pentru El. El arată în ea prăpastia veșnică ce îi desparte pe copiii lui Dumnezeu de fiii veacului acestuia, puterea sfințitoare a Cuvântului lui Dumnezeu și slava pe care le-o dă a lor Săi.

Cel care întreabă, după cum scrie, a fost condus la întrebarea de mai sus prin devoțiunea zilnică celebrată acasă, pe care obișnuiește să o încheie cu o rugăciune liberă. Că aceasta din urmă este cea veșnic corectă și sănătoasă pentru creștinii credincioși, se poate recunoaște din aceea, că în Faptele apostolilor și în epistole *nu este nicăieri amintită sau discutată o altă rugăciune produsă prin Duhul Sfânt, decât una liberă*. Aceasta se referă atât la rugăciunea comună, cât și la rugăciunea personală a apostolilor și a credincioșilor și corespunde și cu ceea ce le-a spus Domnul a lor Săi înainte de plecarea Lui: „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da.” (vezi Ioan 15.16 și 16.23-24)

În ceea ce privește devoțiunea celebrată acasă, așa ar trebui să fie cuvântul hotărâtor al Scripturii: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre. Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3.16-17 textual.) Cu greu ar trebui să fie posibil ca o casă în viața ei de familie să împlinească acest cuvânt fără o rugăciune

liberă, alcătuită de tatăl familiei, împreună cu ai lui³, după împrejurările zilei și după nevoile inimilor.

Multe citate care ne spun despre Domnul că El a căutat liniștea și singurătatea ca să vorbească cu Tatăl Său, sunt cu siguranță de cea mai profundă însemnătate, în mod deosebit în zilele de acum, când un creștinism excesiv de activ aduce așa de mulți credincioși în primejdia să neglijeze sursele puterii lor: adâncirea liniștită în Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea inimii. Cămăruța de rugăciune, statul singur cu Dumnezeu sunt de neînlocuit pentru viața noastră spirituală, *mai importante decât toate*. Cine le neglijează va face aceeași experiență ca negustorul care câștigă puțin, dar cheltuiește mult – dă faliment. Dar cu aceasta nu s-a spus nimic despre rugăciunea comună, la care Biblia ne îndeamnă de atâtea ori și despre al cărei rod minunat ne sunt puse în fața ochilor așa de multe exemple.

Dacă Domnul dă ocazia să se cheme și să se proslăvească Numele Lui în fața multora, atunci aceasta este la fel de corespunzător modelului Mântuitorului, ca rugăciunea în liniște a individului. Totuși, aceasta din urmă trebuie neapărat păstrată pe primul loc în viața spirituală; este respirația sufletului.

Pentru creștinii experimentați abia dacă trebuie adăugat, că un om născut din nou, din Duhul lui Dumnezeu, mai trăiește într-un al treilea fel de rugăciune, și anume, în stăruința inimii lui și în relația cu Dumnezeu la muncă, pe drumul zilei, la adormire și la trezire. Această viață în Dumnezeu și cu Dumnezeu este ceea ce apostolul arată cu cuvintele: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5.17.) Domnul Însuși numește această viață de rugăciune: *rămânerea în Dumnezeu*; și spune: „Cine rămâne în Mine ..... aduce multă roadă!” (Ioan 15.5.)

Nr. 5 Biruințele semilunii și biruințele crucii

I

Dacă răsfoim istoria califatului, întâlnim un șir de figuri de eroi a căror energie extraordinară scoate într-adevăr oștiri din pământ, din iarbă verde. Ce virtute războinică, ce tenacitate, ce succese la aceste cetă mahomedane, care au constat numai din voluntari! La 18 ani de la apariția lui Mahomed, Siria și Palestina erau cucerite, Persia era la pământ și Bizanțul auzea vrăjmașul bătând la porțile lui. Și acestea s-au petrecut în ciuda numeroaselor războaie, revolte, intrigi de la curțile califilor. Deja primul calif, prietenul și socrul lui Mahomed, Abu-bekr, a trebuit să lupte pentru domnie cu Ali, ginerele profetului, înainte să devină primul calif – Resul – Allah (urmașul trimisului lui Dumnezeu). – Dar în ciuda acestei lupte din serviciul central, adesea încrâncenată, sângeroasă, în afară ieșea peste tot la lumină acea energie neînduplecată, care a dat la iveală că acest imperiu arab tânăr a depășit ca extindere, deja după 100 de ani, Imperiul Roman al lui Augustus. Mari strategii au răsărit acolo în fața ochilor, într-un șir aproape imprevizibil; mereu aceeași tenacitate a conducătorilor și a oștirilor, pe uscat și pe apă, sub steagul alb al Omeiazilor, sub steagul negru al Abbasizilor, sub steagul verde al Osmanilor.

Nouă sute de ani după Mahomed, în anul 1520, la 24 de ani, pe tronul califilor a urcat Suleiman I, numit Magnificul (cunoscut în Europa de Vest ca Soliman), asediatorul Vienei. El a preluat din nou gândul stăpânirii lumii de către Islam, și anume, cu succes extraordinar. El și-a început guvernarea de 46 de ani cu cucerirea Rodosului, apărât glorios de cavalerii Ordinului Sfântului Ioan, apoi a cucerit Ungaria și Transilvania, a învins strălucit la Mohacs armata germano-ungară, flotele lui victorioase stăpâneau toată Marea Mediterană, până la Gibraltar, i-au

---

³ Să amintim aici cu mulțumire față de Dumnezeu, că „Biletele pentru citirea Bibliei”, de la „Sabie și scut”, sunt folosite în multe case de credincioși pentru devoțiunea de acasă.

amenințat pe portughezi în India de Est, armatele lui le-au luat perșilor provinciile de graniță și au pecetluit stăpânirea lui peste tot nordul Africii.

Aceleași virtuți războinice pe care le aveau aceste armate și flote, se găsesc și astăzi de multe ori în trupele mahomedane, chiar și dacă neajunsurile conducerii, ale înarmării, ale organizării au dus la înfrângere trupele turcești în fața rușilor, cetele lui Mahdi în fața englezilor.

Dar asupra acestei idei domnește unanimitatea printre toți specialiștii, că trupele mahomedane și îndeosebi cele turcești, dacă sunt organizate, înarmate și conduse potrivit importanței soldățești a trupei, ele sunt capabile de cele mai înalte performanțe războinice, că aici se găsește un devotament, un curaj, o abnegație care merită admirație.

Așadar, pentru mulți este evidentă întrebarea: Noi, creștinii, putem să le aducem acestor oameni ceva mai bun? Are vreun sens, vreun temei să vrem să facem ca aceste popoare să se întoarcă de la credința lor moștenită?

Aceste întrebări merg de cele mai multe ori mână în mână cu o părere disprețuitoare despre misiune în general; ele își găsesc explicația în aceea, că esența și țința creștinismului nu sunt recunoscute de multe ori de asemenea oameni, care vor totuși să fie creștini.

II

Trimisul american, E. H. Conger, după eliberarea Pekingului, a adresat o scrisoare misionarilor americani din Peking, care este tipărită în „Chinese Recorder” din octombrie. Ea sună așa:

„Peking, 16 august,

Misionarilor americani asediați, fiecăruia în parte dintre ei, care este salvat prin Providență de la moartea sigură: îmi permit în ceasul acesta al eliberării noastre, să exprim ceea ce știu că este opinia generală a corpului nostru diplomatic, sincera stimă și profunda recunoștință pentru neprețuitul ajutor pe care dumneavoastră și creștinii dumneavoastră l-ați adus pentru menținerea noastră în viață. Fără sfatul dumneavoastră inteligent și plin de succes și realizarea lui binevoitoare prin chinezi, salvarea noastră ar fi fost imposibilă. Prin faptul că m-ați luat îndatoritor în considerare și prin perseverența dumneavoastră răbdare în asemenea împrejurări de încercare, sunt profund mișcat și vă mulțumesc cordial pentru tot. Sper și cred că prin hotărârea niciodată eronată a lui Dumnezeu, sacrificiile și primejdiile dumneavoastră vor purta rod bogat într-un fel oarecare, pentru prosperitatea materială și spirituală a poporului, căruia i-ați dedicat într-un mod așa de nobil viața și activitatea dumneavoastră.

Al dumneavoastră foarte devotat,

E. H. Conger.”

Aceasta este o mărturie prețioasă din toila vieții practice, despre valoarea unor asemenea misionari, care și-au predat viața cu totul în slujba lui Isus. Opiniile orgolioase cu care oameni de lume superficiali au făcut aprecieri despre misionari cu ocazia tulburărilor chinezești, se prăbușesc de tot în fața mărturiilor puternice pe care munca de-o viață și moartea de martir ale atâtor mărturisitori devotați ai lui Isus le strigă în generația actuală. Problemele misiunii au câștigat pe tot globul pământesc însemnătate practică. Guvernele și diplomații, discursurile coroanei și parlamentele se ocupă de ele. Zilele indiferenței față de creștinism apun. Totul îndeamnă spre contraste limpezi. Este vorba despre pro sau contra. Astfel pășește tot mai mult în prim-plan și întrebarea: Ce poziție ia creștinătatea față de mahomedani? Acum 30 de ani, gândul la o misiune la mahomedani, conștientă de scopul urmărit, ar fi fost condamnată general, fie ca ridicolă, fie ca exaltată; astăzi, rapoartele diplomaților tratează această problemă și mulți creștini credincioși înțeleg că ei sunt datori să lase lumina Evangheliei să lumineze pe tot pământul, la toate popoarele. Misiunea nu se va mai opri în viitor la granițele islamului.

Germania are felurite contacte cu mahomedanii. Asemenea contacte n-au existat numai cu ocazia călătoriei în Orient a împăratului nostru; sute de germani călătoresc în fiecare an în Orient. În Africa de Est germană există mulți mahomedani, chiar și în trupa colonială. Corăbiile

germane circulă neîncetat în porturile turcești; mulți ani au stat și stau ofițeri turci în serviciul militar activ german. Așa că nu este indiferentă întrebarea: cum stă individul, lăuntric, față de mahomedan?

De fapt, problemele religiei sunt tratate de mulți în felul listei de bucate, de unde fiecare își alege ce îi place. Acestor spirite, Nathan al lui Lessing li se pare și astăzi ca cea mai mare înțelepciune. În general, Biblia nu este citită; puțini o cunosc cu adevărat. Ici și colo citește câte unul cu trabucul în gură: astăzi Coranul, mâine înțelepciunea lui Buda; majoritatea n-au citit personal nimic, ci au prins la întâmplare frânturi de înțelepciune străină – dar aceasta este suficient pentru mulți ca să se considere capabili, vrednici și îndreptățiți să-și dea cu părerea despre Biblie, despre Dumnezeu și veșnicie, după cum îi place creierului lor mic. Majoritatea celor care fac aprecieri asupra Bibliei, încă n-au citit nici primele trei pagini din ea. Ce sărmani sunt acești oameni care nu-și văd păcatul și veșnica lor pierzare și disprețuiesc dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Isus.

Dar orbia indivizilor nu împiedică realitatea, că o mișcare spirituală puternică trece peste tot globul pământesc și înainte de toate prin Germania; crucea de pe Golgota sărbătorește biruințe, Numele lui Isus este propovăduit cu bucurie și putere. Mulți oameni mărturisesc: L-am găsit pe Isus și în El am găsit pace pentru inima mea! Vestea Evangheliei bate cu putere și la porțile armatei și ale flotei.

Dacă noi aici suntem cu ochii pe Mahomed și pe mahomedani, atunci nu se va petrece numai la nivel de dorință, să se producă limpezime totală asupra contrastului dintre cruce și semilună – ci înainte de toate în speranța că mulți ochi se vor deschide ca să-L recunoască pe Isus, Fiul lui Dumnezeu. Căci numai în El sunt de găsit: pace și fericire și viața veșnică.

III

Mahomed, adică cel lăudat, s-a născut în aprilie 571, la Mecca. El provenea din neamul de vază al Coraișiților, care aveau în grijă supravegherea străvechiului tabernacol național al „Pietrei Negre”, din Kaaba, din Mecca. Deoarece Mahomed a făcut din Kaaba sanctuarul principal al tuturor mahomedanilor – pentru ei Kaaba este singura „Bayt Allah”, deci casa lui Dumnezeu – trebuie să amintim aici că după tradiția mahomedană, „Piatra Neagră”, zidită în peretele răsăritean al Kaabei, ar fi fost adusă de îngerul Gabriel lui Avraam. Toți pelerinii doresc să atingă și să sărute această piatră; spre ea se întorc toți mahomedanii când se roagă. Kaaba, care conține piatra, se presupune că ar fi fost construită de Avraam; ea este pătrată, înaltă de 11 metri și lată de opt metri.

Rămas orfan de tânăr, Mahomed a fost crescut de unchiul lui, alesul Abu Caleb, din Mecca, pentru afacerile lui negustorești. El a mers de tânăr cu caravane mari, până departe, în Siria, Persia și Palestina. La 25 de ani a intrat în slujba nobilei și bogatei văduve de negustor, Khadijah. N-a fost de mirare că femeia, care era văduva de 14 ani, și-a oferit curând după aceea mâna lui Mahomed și s-a căsătorit cu el, căci acesta moștenise de la mama lui daruri minunate ale spiritului, o elocvență ademenitoare, irezistibilă, de la tatăl lui moștenise frumusețea bărbătească desăvârșită. Din ochii lui negri, pătrunzători privea un geniu, pasul lui era îndrăzneț, maiestuos; el a unit seriozitatea și virtutea cu o fire veselă, plăcută; pe lângă aceasta era caritabil și simplu în modul lui de viață. Mahomed se retrăgea de multe ori în singurătate, unde se presupune că primea revelații și însărcinări de la Dumnezeu. În al patruzecilea an al lui și-a făcut apariția cu ideea, că într-o peșteră din Mecca i s-a arătat îngerul Gabriel, ca să-l numească profet al lui Dumnezeu. „Allah este Dumnezeu și Mahomed este profetul Lui!” În acest strigăt culminează învățătura lui Mahomed, atunci, ca și acum.

În afară de câțiva prieteni apropiați și câteva rude, nimeni nu credea în misiunea lui. O răscoală amenințătoare i-a silit curând pe prietenii lui la emigrare, el însuși a trebuit să se sustragă urmărilor dușmanilor lui, prin fuga de la Mecca, la Medina. Cu acest eveniment, hegira (16 iulie, 622), a început istoria islamului.

Cu adepții credincioși, pe care Mahomed i-a găsit în Medina, el a început incursiuni de recunoaștere împotriva păgânilor și a evreilor și deja după doi ani a forțat întoarcerea lui la Mecca. Au mai trecut șase ani de lupte, până când Mahomed, ca domn recunoscut și temut, a putut să distrugă idolii din Mecca. Cu aceasta, biruința învățaturii lui Mahomed în Arabia a fost hotărâtă. S-a întors la Medina și aici a primit delegații ale diferitelor triburi, care i-au prezentat omagiile lor. Toată Arabia l-a recunoscut pe Allah, singurul Dumnezeu, și pe Mahomed, singurul profet. În al zecelea an după hegira, Mahomed a întreprins ultimul pelerinaj oficial la Mecca, unde el și-a expus oral învățăturile și legile, miilor de pelerini adunați. Ceremoniile acestui pelerinaj sunt valabile până astăzi, ca regulă pentru toți pelerinii de la Mecca.

Khadijah murise între timp. Mahomed, aproape de cincizeci de ani, s-a logodit cu Aisha, fiica de șase ani a prietenului său, Abu-bekr, și în al nouălea an al ei a luat-o de soție. Mahomed a murit în brațele Aishei, în 8 iunie, 632; el considera că a fost otrăvit. În total, Mahomed a lăsat în urmă nouă soții, dintre care Aisha a fost cea mai influentă și mai plină de intrigă. Aici putem să aruncăm o privire în lanțurile poftelor carnale, cu care a fost legată toată viața lui Mahomed. Lucrul acesta nu este în nici un caz neglijabil. Faptul că în domeniul carnal islamul șterge noțiunea de păcat, aceasta intervine profund în viața tuturor popoarelor mahomedane.

IV

„Islam” înseamnă „devotament față de Dumnezeu”. În realitate, islamul a dat la iveală repetat și încă mai dă și astăzi, ceea ce omul poate să ofere în religiozitate și virtute. Cu o credință profundă și nezdrcinată în Allah și în misiunea profetului trebuie să fie legate: dărnicia, ospitalitatea, facerea de bine, fraternitatea, credincioșia, devotamentul; și toate acestea nu din considerație față de oameni, ci numai pentru Dumnezeu. Omenește vorbind, nu este aceasta nobil, evlavios și bine? Și pe deasupra încă atâta vitejie și eroism! De fapt, dacă Fiul lui Dumnezeu n-ar fi venit și n-ar fi murit pe cruce, ca să aducă *împăcare și viața veșnică* unei lumi fără nădejde; dacă acest neam păcătos pierdut trebuie să fie ajutat cu evlavie, virtute și vitejie omenești – atunci mahomedanismul are dreptate deplină.

Dar acum întrebarea: Este Isus *Fiul lui Dumnezeu*? A murit El pe crucea de pe Golgota și a înviat El din mormânt? Este aceasta pentru adâncul inimii mele un fapt, o realitate de nezdrcinat? Dacă nu, atunci tot creștinismul meu este o mare înșelăciune.

Virtuțile mahomedanilor le-au fost date numai pentru a fi folosite față de credincioși (mahomedani) – față de toți ceilalți oameni este război. Toți trebuie să se supună învățaturii profetului sau să fie nimiciti. Astfel a devenit războiul sfânt caracteristica propriu-zisă a islamului. El este cel mai puternic fenomen al istoriei mondiale, pe care satan l-a scos la iveală ca să combată creștinismul și să închidă calea Evangheliei pe pământ. Acest puhoi de foc, sânge și lacrimi s-a vărsat peste pământ în Numele lui Dumnezeu și al credinței. În teorie, islamul îi recunoaște pe toți martorii lui Dumnezeu, de la Adam până la Hristos; dar în practică domină numai Mahomed și prin el acela pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „*dumnezeul veacului acestuia*” (2 Corinteni 4.4), satan, ucigașul și mincinosul de la început.

Înțelepciunea, harul și dreptatea lui Dumnezeu au folosit această nua puternică pentru a trânti la pământ creștinătatea denaturată și laicizată a Orientului Apropiat, pentru a o avertiza și zgudui pe cea a Occidentului. Astfel este islamul, cu bisericile creștine de odinioară preschimbate în moschei, un puternic Mene, Techel pentru creștinătatea de nume. Dumnezeu a scris pe această pagină a istoriei mondiale, cu un scris lapidar: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!”

De-a lungul secolelor, creștinătatea din Orient, nedisciplinată, despărțită de Cuvântul lui Dumnezeu, nu s-a smerit în pocăință; atunci a fost luat sfeșnicul din locul lui. (Apocalipsa 2.5)

V

Doi ani după moartea profetului, cuvintele acestuia, pe care el însuși le-a numit „Inspirațiile îngerului Gabriel”, au fost sintetizate în Coran, ca fiind scriptură sfântă. Coranul învață despre Dumnezeu revelat din nou, prin Mahomed, creator și susținător al universului; el învață despre învierea morților și despre o viață de dincolo. Coranul poruncește credincioșilor rugăciuni de cinci ori zilnic, cu fața îndreptată spre Mecca, interzice băutul vinului, impune tăierea împrejur și permite poligamia. Toate popoarele care cred altfel, trebuie silite cu foc și sabie la acceptarea învățaturii lui Mahomed. Față de necredincioși este permisă orice cruzime, femeile și copiii lor sunt expuși la orice. Războiul pentru răspândirea credinței este acțiunea cea mai laudabilă a unui om. Coranul promite credincioșilor dincolo de moarte un paradis minunat, cu comori incomensurabile, cu mulți servitori, cu cai minunați și plăcere carnală nemăsurată.

Astfel a dezlănțuit învățătura lui Mahomed, prin amestecul de adevăr și minciună, toate forțele și patimile în slujba unei religii carnale. Aici și-a desăvârșit satan capodopera, căci mahomedanii sunt datori să fie evlavioși, să se roage, să-L cinstească pe Dumnezeu, să facă binefaceri, dar pe lângă acestea să savureze plăcerea carnală și să se răzbune. Inimii omenești îi este oferit aici tot ce îi place ei: evlavie, glorie războinică, onoare omenească, pe lângă acestea paradisul și viața veșnică, și toate acestea fără recunoașterea păcatului, fără pocăință și întoarcere la Dumnezeu.

Astfel a devenit Mahomed cel mai sărbătorit și mai temut întemeietor de religie de pe pământ. Într-adevăr, prin nici un alt om n-a venit peste pământ atâta suferință, nenorocire și distrugere pentru timp și veșnicie; și cu toate acestea, astăzi strigă 200 de milioane de oameni: „Allah este Dumnezeu și Mohamed este profetul Lui!”

În Asia și în Africa, învățătura lui Mahomed mai este și astăzi în mare răspândire, de exemplu, se presupune că până acum cam trei sferturi de milion de chinezi s-au convertit la creștinism; dar în același timp 13 milioane de chinezi au devenit mahomedani. În India, pe Java și Sumatra, de pe coasta sudică a Africii, până departe în interiorul ei, învățătura lui Mahomed a câștigat o poziție solidă.

VI

Dacă omul întemeiază o religie, dacă vrea să descopere o cale pentru a se apropia de Dumnezeu și să se facă plăcut lui Dumnezeu, atunci îi aduce în nenorocire și la distrugere pe cei care îl urmează. *În noaptea păcatului nostru trebuie să vină Dumnezeu Însuși pentru a se face lumină.* Dacă un om ar fi putut să-i arate altuia calea spre Dumnezeu, atunci nu mai era nevoie să vină Isus. Dar El a venit. „În El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” (Ioan 1.4-5.)

Dumnezeul sfânt deja în legea de la Sinai i-a făcut cunoscut omului păcătos ce trebuie să facă și ce trebuie să evite, ca să-I fie plăcut lui Dumnezeu și să moștenească viața veșnică. Dar dreptatea lui Dumnezeu a rostit în același timp și sentința: „Blestemat să fie cine nu împlinește cuvintele legii acesteia și cine nu le va face!” (Deuteronom 27.26.) Astfel îl convinge legea de la Sinai pe păcătos că este pierdut. Ea așează ca o oglindă perfectă în fața ochilor oricărui om sincer, hainele zdrențuite ale virtuții omenești și stricăciunea fără nădejde a inimii lui păcatoase. *Dumnezeu este lumină;* de îndată ce păcătosul pășește în lumina lui Dumnezeu, își vede starea pierdută și strigă: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.” (Isaia 6.5 textual.) Omul născut în păcat are nevoie de un Răscumpărător, de un Împăciuitor, de o înnoire completă a vieții lui, de sus în jos. Când a venit Fiul lui Dumnezeu, ca să moară pentru păcătoși și pentru vrăjmașii lui Dumnezeu, atunci au devenit evidente harul și adevărul lui Dumnezeu. „Noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui, plin de har și de adevăr.” (Ioan 1.14.) Dragostea lui Dumnezeu a venit pe pământ ca să-l răscumpere pe păcătosul vinovat de sub blestemul legii; Fiul lui Dumnezeu Și-a vărsat sângele ca să-i împace pe cei pierduți cu Dumnezeul sfânt. Isus a luat pe cruce locul care i

se cuvenea păcătosului, locul judecății și al condamnării. Înviat din mormânt, El a adus la lumină viața veșnică și neputrezirea pentru toți cei care s-au încredințat acestui Mântuitor, crezând.

Cine Îl caracterizează pe Isus ca fondator al religiei creștine, acela nu înțelege Evanghelia. Isus n-a venit ca să întemeieze o religie, ci *ca să-i salveze pe păcătoșii pierduți pentru viața veșnică*. El n-a venit ca să-i facă pe oameni religioși, aceasta a făcut-o Mahomed într-un fel extraordinar, ci Hristos, Fiul lui Dumnezeu, îi face *copii ai lui Dumnezeu* pe cei care Îl ptimesc în pocăință și credință.

Hristos stă mult deasupra tuturor fondatorilor omenesți de religii. El nu le-a arătat oamenilor nici frumusețea plăcută și vitejia războinică, cum a făcut Mahomed, nici n-a savurat prestigiul omenesc, ca în cazul lui Confucius, nici admirația înțelepciunii Sale, ca Buda. El n-avea nici strălucire, nici frumusețe, El era cel mai disprețuit și mai părăsit, de aceea nu L-au prețuit oamenii. El n-a venit ca să-Și răspândească învățătura cu foc, sabie și sânge, ci *El Și-a dat propriul sânge* ca să fie pentru toți cei care cred în El, Urzitorul mântuirii veșnice. El a făcut război nu cu foc și cu sabie, ci prim cuvântul adevărului și prin puterea dragostei. *El Și-a desăvârșit biruința prin suferință și moarte*. Când vorbim despre biruința și triumful crucii, nu trebuie să uităm că crucea este lemnul blestemat, pe care Fiul lui Dumnezeu, ca un respins de lume, a devenit Biruitorul peste satan, păcat și moarte. El îi învață pe toți ai Săi să facă cunoscute harul și adevărul lui Dumnezeu, arătate în Hristos; cine vrea să-L urmeze, acela să ia asupra sa, în umilință și dragoste, crucea, semnul respingerii. El i-a trimis pe mesagerii Săi să șteargă lacrimi, să-i învioreze pe cei trudiți, să-i mângâie pe cei triști, să aducă tuturor o veste bună. Astfel a fost mărturisită prin martorii Lui, în mijlocul unei lumi a morții, nădejdea sigură a vieții veșnice pentru toți cei care s-au lăsat împăcați cu Dumnezeu prin sângele lui Isus.

VII

Dumnezeu face, în harul Său, să se vestească tuturor popoarelor și națiunilor Evanghelia mântuirii, dar hotărârea stă în responsabilitatea fiecărui ascultător în parte. După nume, neamuri întregi, chiar națiuni mari pot deveni creștine; aceasta s-a întâmplat de multe ori – dar pentru a fi *creștin* trebuie să se convertească fiecare om în parte, el trebuie să-L apuce, ca pierdut, pe Mântuitorul Isus.

Ce este creștinismul? Creștinismul este o viață nouă, produsă prin Duhul Sfânt, dăruită de Dumnezeu, în care omul născut în păcat, împovărat de vină, a primit iertare deplină și veșnică și spălarea prin sângele lui Isus. Un creștin adevărat posedă iertarea tuturor faptelor, ale lucrărilor și ale omisiunilor sale rele; Dumnezeu nu-l mai vede în înfățișarea urâtă a naturii sale înnăscute, ci Dumnezeu îl vede în Hristos, ca pe un om nou.

Judecata asupra întregii sale vini este în urma lui, ea a fost executată pe Golgota pentru totdeauna, în fața lui sunt har și slavă. Toate acestea le-a răscumpărat Isus pentru el prin jertfa Lui veșnic valabilă.

Deci, astfel a devenit Isus Domul și Stăpânul lui, căruia Îi aparține tot ce este el, tot ce are și poate. Chiar dacă aceasta se realizează cu multă slăbiciune, conștiința îi mărturisește fiecărui creștin convertit că acesta este adevărul. Înclinațiile inimii, puterile minții și ale mădularelor, rațiunea și toate simțurile, timpul, sănătatea, onoarea, banii, averea, totul trebuie să fie consacrat și dat Aceluia ale cărui dragoste și jertfă i-au dăruit celui răscumpărat, din har, această viață nouă, veșnică. Această viață nouă n-o poate atinge nici o religie omenească și nici o virtute omenească. Dacă un creștin adevărat poate greși, omite și păcătui felurit, atâta timp cât poartă acest trup muritor, viața lui este totuși îndepărtată pentru totdeauna de puterea vrăjmașului; el are un loc la inima de Tată a lui Dumnezeu, o moștenire în ceruri și deja aici pe pământ s-a făcut pace în inima lui.

Acesta este creștinismul. Dar *ce este creștinătatea?* De jur-împrejurul nostru vedem oameni care se numesc creștini, trăind fără Dumnezeu, fără nădejde și fără rugăciune, în timp ce mahomedanii pleacă genunchii înaintea lui Allah de cinci ori pe zi. Orice mahomedan, fie bogat,

fie sărac, dă (de la sine înțeles) a zecea parte din averea lui pentru răspândirea credinței lui. Dar unde sunt creștinii care fac aceasta?

Nu slujesc mulți creștini după nume plăcerii carnale, ca și când ar fi mahomedani și sunt pe lângă aceasta mult mai prejos decât ei prin beție și egoism? Și totuși, slava Numelui lui Isus se arată în această creștinătate în nenumărate binecuvântări, pe care ea le savurează prin Cuvântul lui Dumnezeu care acționează în mijlocul ei. Căci Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia adevărului muștră și luminează conștiința și stau de o mie de ori în calea desfășurării întunericului. Duhul Sfânt, care locuiește în credincioși, împiedică dezvoltarea răului.

VIII

Primul misionar la mahomedani a fost Raymundus Lullus, un om al sabiei. El s-a născut în anul 1236, pe Insulele Baleare, pe atunci un regat independent, în una dintre cele mai distinse familii. El s-a ridicat repede la un rang superior și a devenit seneșalul regelui, după noțiunile noastre un fel de conducător încercat de oști, care cumula la curte primul rang cu postul de prim-judecător. Deși era căsătorit, era un adulter și inima lui era așa de plină de lucruri necurate, încât compunea cântece murdare. Dorința lui murdară s-a îndreptat spre o femeie căsătorită, a cărei față frumoasă și înfățișare nobilă i-au înflăcărat patimile. Ea s-a opus mult timp propunerilor sale pătimase, dar în cele din urmă, când într-o zi iar o încolțea, ea și-a desfăcut mantia și și-a dezgolit umerii. Atunci a văzut Raymund că boala îngrozitoare a cancerului începuse să distrugă această statură frumoasă. Umărul stâng era deja mâncat complet. Nobila și frumoasa femeie l-a îndemnat atunci pe adulterul speriat să se gândească la veșnicie, să renunțe la slujba păcatului și să-și îndrepte inima spre Fiul răstignit al lui Dumnezeu.

Raymundus a fost profund zguduit. Imaginea Hristosului răstignit i-a apărut noaptea în fața ochilor așa de viu, încât el, copleșit de dragostea lui Isus, a ajuns la convingerea că Domnul îl primește în har și pe el, cel profund vinovat. El a apucat harul lui Dumnezeu, a început o viață nouă. Curând după aceea s-a hotărât să părăsească rangul, onoarea și viața bună și să le ducă mahomedanilor Evanghelia. Raymundus Lullus a luat din mâna lui Dumnezeu misiunea să propovăduiască dragostea lui Dumnezeu saracenilor, în nordul Africii. În viața sa foarte agitată a îndurat, ca un martor devotat al lui Isus: închisoare, prigoană, naufragiu și maltratări. La sfârșitul vieții sale a scris: „Am avut soție și copii, am fost bogat, am dus o viață lumească. Am renunțat la totul cu plăcere pentru a răspândi credința sfântă. Am învățat araba și am ieșit de mai multe ori ca să le propovăduiesc saracenilor Evanghelia. Din cauza credinței am fost aruncat în temniță și bătut, am muncit 45 de ani ca să-i câștig pe păstorii Bisericii și pe domnitori pentru ce este mai bun pentru creștinătate. Acum sunt bătrân, acum sunt sărac, și totuși am aceeași intenție și voi persista în ea până la moarte, dacă Domnul o autorizează.” O rugăciune notată de Raymundus conține următoarele fraze: „Robul Tău vrea, dacă Ție Ți-a plăcut așa, să nu aibă o moarte naturală, ci el vrea să-și sfârșească viața în văpaia dragostei, așa cum Tu Ți-ai dat viața pentru noi. Robul Tău se pregătește să meargă acolo și să-și verse sângele pentru Tine. Să-Ți placă deci, înainte ca el să ajungă la moarte, să-l unești așa cu Tine, încât să nu fie niciodată despărțit de Tine.”

În 14 august 1314, bătrânul a mers din nou în Africa de Nord, unde își începuse slujba Evangheliei în urmă cu 45 de ani. Acolo l-a propovăduit public pe Isus, adevărul Evangheliei și falsitatea mahomedanismului. În 30 iunie 1315, la Bugia, a fost grav maltratat de o mulțime de oameni furioși, târât afară din cetate și omorât cu pietre la porunca regelui.

Acest bărbat s-a întâlnit pe drumul păcatului său cu Isus cel răstignit și înviat, dragostea lui Dumnezeu l-a biruit, l-a eliberat din lanțurile păcatului. Privindu-l pe Isus, Duhul lui Dumnezeu l-a convins ce este dragostea lui Dumnezeu și cum poate un păcătos mântuit să-I mulțumească lui Isus. Ce biruință a crucii! Raymund n-a fost numai primul misionar la mahomedani, ci primul și singurul creștin al timpului său, care a simțit urgența și îndatorirea să evanghelizeze lumea

mahomedană. După el au trecut secole în care spaima de saraceni și de turci au sufocat orice dorință și orice nădejde ca Evanghelia să poată birui puterea lumii mahomedane.

IX

Este dureros să urmărim în ce formă i-a întâmpinat creștinismul pe mahomedani, în general. Ce i-au arătat cruciadele și perioadele care au urmat după aceea mahomedanismului, de la creștinism, constând în: intrigi, agresivitate, alcoolism, voluptate, trufie și cruzime, ba chiar omor și jaf, la acestea islamul a dat un răspuns îngrozitor. Astăzi este mai bine? Trebuie numai să citim ce se petrece astăzi încă în așa-numitele locuri sfinte din Ierusalim, ca să înțelegem că un asemenea creștinism nu poate fi niciodată o mărturie eficientă față de mahomedani.

Maestru suprem de ceremonii, Frhr. v. Mirbach, spune în prelegerile sale despre călătoria împăratului la Ierusalim, despre vizita la biserica mormântului:

„Biserica este un complex de multe biserici și capele legate între ele, care aparțin: grecilor, armenilor, latinilor și coptilor și în care suntenerate un mare număr de locuri sfinte, ale căror tradiție și legendă le conduc înapoi, în vremea suferinței Mântuitorului nostru. Cel mai sfânt este mormântul Domnului și apoi Golgota. Am trecut prin prima capelă, unde este placa de marmura, reînnoită de multe ori, pe care ar fi fost uns cadavrul lui Hristos, spre biserica principală, un bastion mare, construit de împăratul Constantin, acoperit cu o cupolă nouă, în mijlocul căreia este mormântul sfânt. Acesta constă din două capele mici de marmură. De la cea mică, din față, împodobită din belșug cu aur, argint, marmură și mozaic, de la capela iluminată de cele mai prețioase candelă, în care au loc aproximativ șase oameni, duc câteva trepte printr-o ușă strâmtă, joasă, în a doua, în jos la sfântul mormânt. Aici sclipește totul de marmură, aur și pietre prețioase; este o încăpere mică, pentru trei, până la patru oameni, pe partea dreaptă este un mormânt săpat în stâncă, străvechi, acum îmbrăcat în marmură, iluminat de candelă de aur. Ambele Maiestăți au privit acest loc mai întâi și singure. Liniște profundă domnea în aceste clipe în marele alai însoțitor. Și totuși, nici o posibilitate de reculegere serioasă. Prea multe impresii neliniștite, prea multe – dacă pot să spun așa – amintiri moderne, triste au năvălit asupra inimii și a minții. În acest loc, pe care proprietarii lui îl consideră cel mai sfânt de pe globul pământesc, și care poate că este, se aprinde în fiecare an de Paști, după ore întregi de ceremonii și rugăciuni solemne, focul sfânt, care trebuie să vină jos, din cer. Mii de pelerini cucernici așteaptă cu nerăbdare, iritați, în biserică și se reped în fanatism religios, surescitați de privațiune și oboseală, de dogoare și de aburul tămâii, asupra flăcării sfinte, de îndată ce aceasta apare, să-și aprindă de la ea lumânările, înainte ca ea să se stingă iar. În orice caz, se ajunge la agitație violentă și bătai sângeroase, paznicii turci sunt chemați în ajutor și restabilesc liniștea și ordinea cu lovituri de baston și ghionturi cu patul puștii, - un răspuns semnificativ la dezordinea făcută aici. Te întrebi îngrozit: cum este posibil ca într-un asemenea loc sfânt, în care există totuși bărbați serioși și evlavioși printre preoți, încă să se mai poată menține un asemenea nonsens de zgustător, o asemenea idolatrie respingătoare, dezonorantă, care calculată pe superstiția oamenilor religioși, nu servește decât la satisfacerea setei preoțești de stăpânire și a lăcomiei josnice. Ce impresie, ce părere trebuie să-și facă turcii, cu slujba lor divină simplă, liniștită, evlavioasă, liberă de orice aparență exterioară, despre acest creștinism? Nu putem decât să fim triști din adâncul sufletului și să dorim, ca în această Biserică și în acest popor dus în rătăcire, plin de dor și de evlavie adâncă, să strălucească focul sfânt și flacăra curată a Evangheliei pure.”

Creștinismul oriental, care constă numai din ceremonii și forme moarte, este cu neputință să poată trezi în mahomedani vreo simpatie.

Dar nu numai existența ceremoniilor moarte și a icoanelor exasperante cu fecioara Maria și a cultului fecioarei Maria ale creștinilor orientali bagă spaima și aversiunea în mahomedani la vederea acestora, ci și mai multă supărare și poticnire le provoacă mahomedanilor europenii care trăiesc în Orient. Joh. Hauri scrie în lucrarea sa premiată, „Islamul” (pagina 326), următoarea opinie imparțială despre influența creștinilor europeni în Orient: „O mare parte a vinei o poartă și

europenii care se stabilesc în țările musulmane. Cine are plăcerea îndoielnică să cunoască trecutul unor personalități europene, care au ajuns în Orient la un prestigiu mare, nu se va mira dacă de la ei a venit aproape numai influență dăunătoare asupra mahomedanilor. Majoritatea acestora sunt aventurieri, care umblă numai după câștig material și găsesc suficient de bun orice mijloc ca să se îmbogățească. Chiar și cei culți dintre ei – în afară de excepțiile onorabile – n-au în general decât interese materiale sau cel puțin n-au interese religioase, iar ținuta lor morală este una de așa fel, încât nu-i poți contrazice pe musulmani dacă spun: „Creștinii nu sunt mai buni, ci mai răi decât noi.” Dacă le arăți musulmanilor cultivați, spune același autor, starea mai bună a creștinilor din țările europene, atunci îți amintesc de sciziunile și disputele din interiorul Bisericii, de cultul icoanelor din biserica catolică, de iezuiți, cum povestea Lüttke recent, și de învățătura despre infailibilitatea papei, apoi de necazurile sociale ale țărilor creștine, de Comuna din Paris și altele asemenea. În afară de aceasta, ei trebuie să aducă nu rareori la lumina zilei o cunoștință exactă, frapantă a părții întunecate a Europei.”⁴

X⁵

În ciuda tuturor acestor lucruri, biruința Evangheliei stă deasupra islamului fără nici o îndoială. Prin toată lumea mahomedană trece astăzi un dor de nespus după mântuire. Islamul este religia sabiei; sabia este puterea lui, dovada lui, justificarea lui de la Dumnezeu. Dacă sabia nu taie, ea nu duce islamul, în frunte cu califul, din biruință în biruință, nu merge așa cum a spus al doilea calif, Omar: „Noi trebuie să-i înghițim pe creștini și urmașii noștri trebuie să-i înghită pe urmașii lor, atâta timp cât există islamul;” dacă toată lumea care crede altfel nu zace smerită la picioarele lui, atunci musulmanul se îndoiește de adevărul lui Mahomed, iar credința lui în Coran este profund zdruncinată. Și-așa deja, rațiunea gânditoare a omului nu îngăduie orice de la Mahomed și de la Coranul lui. Mahomedanul elimină multe lucruri absurde din Coran și le pune deoparte ca anulate. Fondatorul „Moslemi-Derwish” a spus în cartea sa verificată, „Messnewi”: „Am luat din Coran măduva, dar oasele le-am lăsat.” Mahomedanii care gândesc și cinstesc adevărul - și numărul lor este în lumea mahomedană la fel de mare ca printre creștini – aceia înțeleg acum că „ultima ratio” al islamului, cea mai mare dovadă a dumnezeirii sale, sabia, nu face ce ar trebui să facă. Din zilele formării sale, islamul n-a trebuit să treacă niciodată printr-o asemenea rușine ca în zilele domnitorului de acum al drept-credincioșilor, Abdul-Hamid. În războiul bulgar, rușii au făcut prizonieri 80 000 de musulmani și i-au plasat în diferite părți ale Rusiei europene. Aceasta a fost o cifră nemaiauzită în analele islamului. Și țările pe care le-a pierdut islamul numai în timpul guvernării sultanului de acum, aceasta îi frânge gâtul: Serbia dependentă a devenit regat independent, Bulgaria și după aceea Rumelia Orientală au devenit state libere, care sunt legate de sultan numai printr-un fir mic de aur. Batumi și Kars cu Ardahan le-a obținut Rusia, în favoarea Angliei aliate Turcia a pierdut insula Cipru și în sfârșit, fără război și fără măcar o singură lovitură de sabie, Austria și-a luat cele două mari provincii, Bosnia și Herțegovina. Și acum, chiar această Grecie mică și disprețuită înghite frumoasa insulă Creta, cu toate că zace învinsă sub picioarele armatelor turcești. Nu există nici un singur turc rezonabil, care să înțeleagă cum steaua islamului se grăbește cu salturi uriașe spre dispariție. Că sultanul Abdul-Hamid își zice „Ghazi”, biruitorul, aceasta nu schimbă situația în ochii unui turc care gândește, care vede cum nu mahomedanii îi înghit pe creștini, ca în zilele lui Omar, ci cum ei înșiși sunt înghițiți de creștini.

Credința în adevărul islamului este zdruncinată din toate părțile prin influențele de orice fel, care se năpustesc peste țările mahomedane. Produsul autentic turcesc și specific mahomedan

---

⁴ Cele spuse aici și în capitolul XI sunt preluat din publicația lunară pentru misiunea pentru mahomedani, de Abr. Amirchanjanz.

⁵ Cele spuse aici și în capitolul XI sunt preluat din publicația lunară pentru misiunea pentru mahomedani, de Abr. Amirchanjanz.

poate fi căutat astăzi cu lumânarea în Turcia. Nici măcar o singură casă nu există în Turcia, construită oarecum decent, care să nu fi fost construită de mâini creștine. Moscheile și palatele sunt ridicate de arhitecți creștini. În casele turcilor abia dacă există o bucată de mobilier, la care să nu fi lucrat mâini creștine. Toate hainele sau podoabele pe care le poartă pe trup turcul de rând, ca și preotul, șeicul, pașa și sultanul, sunt confecționate de creștinii disprețuiți. Armele și tunurile, mașinile, vapoarele, lumina cu gaz și electrică, telegraful și telefonul, tipografiile, literele și hârtia pe care se scrie Coranul - pe toate le livrează creștinii. Venele și arterele imperiului – căile ferate – sunt lucrări ale creștinilor și se află în mâinile creștinilor. Tot importul și exportul este făcut de creștini. Marile magazine și afacerile bănești importante aparțin creștinilor. N-a rămas nici un ungher autentic turcesc; influența creștină a devenit predominantă peste tot. Chiar administrația imperiului, conducerea școlilor și a armatei, construcția de fortărețe și conducerea superioară a războiului sunt imposibile fără creștini. – Aceasta o observă mahomedanii; se mânie, ocărăsc, înjură, dar n-au încotro, trebuie să permită, chiar dacă cu cântiri, influența care domină, care înghite, a industriei creștine și a superiorității creștine în toate aspectele vieții private și statale. Aversiunea și ura lor devine din zi în zi mai mare, pentru că influența creștinilor, care deja acum i-a încercuit pe dinăuntru și pe din afară cu brațe de fier, îi încheștează permanent într-un tempo tot mai accelerat. O sursă de venituri după alta, un obiectiv de guvernare după altul intră în mâinile creștinilor. Astăzi francezilor, mâine englezilor, astăzi rușilor, mâine germanilor trebuie să li se facă concesii peste concesii, dacă Imperiul Otoman trebuie menținut. Dominația turcească nu este deci decât aparentă. Islamul nu este în realitate decât o fosilizare, un cadavru, deja de mult timp pe cale de descompunere lentă, dar acum grăbindu-se cu pași mari spre sfârșitul său.

Prin toată lumea mahomedană trece o descurajare profundă, un fel de dor disperat după ceva esențial, plin de lumină, după mângâiere adevărată, după mântuire reală, după totalul întregii fericiri și a întregii satisfacții, care este Evanghelia despre Isus Hristos. Această Evanghelie cu pacea și cu mângâierea ei, cu adevărul și întremarea ei, propovăduită mahomedanilor și trăită ca exemplu în fața lor, în dragoste adevărată și neprefăcută, - nu va atrage ea puternic la Isus pe oamenii fără mângâiere și fără nădejde, care se simt așa de tare înșelați, neglijați și părăsiți de Mahomed al lor? Sigur de tot! Națiunile mahomedane din: Turcia, Persia, Asia Centrală, dar în mod foarte deosebit cele din Caucaz și din Rusia europeană și din celelalte țări creștine, ca Bulgaria, sunt pline de o dulce presimțire, ele speră la lumina care le va răsări din Vest. Dacă islamul este în dispariție, îi va răsări lumina, „Soarele” din Vest. Așa sună învățătura lor despre ultimele lucruri. Acestea nu pot fi nici căile ferate și nici fabricile, nici cuirasatele și nici tunurile, nici Grumbkow și nici Kamphövener, nici vreo formă oarecare de industrie, artă sau știință, care nu i-au făcut fericiți pe europeni, ci aceasta este numai și numai Evanghelia. Și pe aceasta o așteaptă cu nerăbdare mahomedanii.

XI

Ceea ce are nevoie lumea mahomedană nu este nici cultura, nici știința, nici desfătarea, nici comerțul, nici bogăția și nici pietrele scumpe și aurul. Toate acestea le-a avut islamul. Dar acestea nu l-au făcut fericit, mai degrabă mai sărac, mai degrabă mai nefericit. O, ce n-a avut islamul constând în fast și bogăție, în desfătare și voluptate și le-a devorat și s-a desfătat în ele! Palatul califului din Damasc, spune v. Kremer, strălucea de aur și marmură, mozaicuri strălucitoare împodobeau pereții și podeaua; arteziene și cascade care curgeau mereu răspândeau o răcoare plăcută și murmurul lor invita la o ațipeală înviorătoare. Minunate plante cățărătoare și copaci umbroși slujeau nenumăratelor păsări cântătoare să-și facă acolo cuiburi. Tavanele odăilor străluceau de ornamente colorate și de aur și de lambriuri multicolore; sclave îmbrăcate în haine scumpe, în mătăsuri cu culori țipătoare umpleau încăperile și în odăile dinăuntru locuiau cele mai frumoase femei din lume. Nu mai puțin strălucitor, spun alți reporteri, era palatul califului din Bagdad, care cuprindea un cartier întreg. În construirea minunatelor palate și

conace, înalții demnitari și negustorii rivalizau cu califii. La Cordoba și Sevilla, în Spania, se întindeau pe malul fluviului Guadalquivir, pe distanță de mile, grădini umbroase din verdele cărora ieșeau la iveală sclipind, nenumărate vile și palate. Ca o operă deosebită este descris palatul Zahra, asemănător unei cetăți, pe care a început să-l ridice califul Abderrahman al III-lea, în anul 936 d.H., nu departe de Cordoba, în cinstea unei sclave favorite. Au fost numărate în acesta 4312 coloane și 15 000 de uși. Se pare că o hală a acestui palat a fost de un fast de neegalat, al cărei acoperiș și ai cărei pereți constau din marmură și aur și erau împodobiiți cu perle și pietre prețioase. Resturile Alhambrei, ale castelului princiar din Granada, mai mărturisesc și astăzi despre strălucirea culturii spaniol-arabă. Viața de desfătare care a fost dusă în palatele prinților și ale bogaților, a ținut pasul cu luxul risipitor și este aproape fără precedent în istorie. Întreținerea curții princiare a lui Abbasiden Mamun, spune Schlosser, se pare că a costat zilnic șapte mii de franci. Bunicul lui Mamun a folosit într-un singur pelerinaj la Mecca șase milioane de dinari.

Arhitecților, poeților, savanților le-au fost dăruite sute de mii. Pentru hrănirea peștilor din iazurile palatului Zahra ar fi fost destinate zilnic 8 000 de pâini; numărul servitorilor din castel s-ar fi ridicat la mai bine de 13 000, la care s-ar mai fi adăugat 3750 de sclavi, iar haremul ar fi avut 6300 de femei. Un calif voia să eclipseze în fast și lux pe înaintașii lui. În palatul lui Abbasiden Moktadir (decedat în 933) se aflau 11 000 de eunuci și 700 de păzitori de uși. La împodobirea palatului pentru o festivitate se foloseau peste 12 000 de bucăți de țesături de mătase, împletite cu aur. În curte stăteau o sută de lei legați, iar în sala principală se afla un copac din aur masiv, care avea optsprezece crengi mari și era acoperit cu păsări de aur și de argint, care scoteau sunete cu ajutorul unei mașinării. Cu greu ne putem imagina cât s-a cheltuit pentru mâncare și băutură; acolo se desfășura o ospitalitate fără pereche. O persoană particulară bogată din Bagdad avea două bucătării mari, fiecare cu câteva sute de vetre care erau folosite zilnic. Același lux se folosea la îmbrăcăminte; femeile erau încărcate așa de tare cu materiale scumpe și obiecte de podoabă, încât abia se puteau mișca. Și bărbații foloseau sume enorme pentru toaletele lor; își ungeau barba și părul cu uleiuri prețioase, iar urmele bătrâneții le nimiceau prin bucle false și prin vopsirea bărbii. – Se delectau la ospete cu vin, la concursuri de călărie, la luptele de câini și de cocoși, la jocul de șah și de hazard. Oricând găseau multă plăcere în muzică și în arta poetică.

Toate acestea le-au avut mahomedanii din belșug și le-au savurat din belșug, dar n-au devenit fericiți prin ele. Chiar dacă am încerca acum să-i ferim pe mahomedani cu comorile culturii europene, să le aducem fabrici, căi ferate, știință și artă, la ce i-ar ajuta aceasta?

XII

Cei cinci stâlpi ai credinței mahomedane sunt bețe frânte de trestii: 1. Credința lor este numai o jumătate de adevăr, este adevăr amestecat cu minciună, așa că Dumnezeu nu poate fi cunoscut. Pretinsul lor „monoteism pur” nu potolește dorința sufletului după un Mijlocitor și după un Împăciuitoare pentru păcat. 2. Rugăciunile lor sunt forme și reluări goale, fără ca să-i pretindă sfințenie celui care le face sau să dea naștere în el la sfințenie. 3. Postitul lor provoacă peste tot unde sunt observați, două rele categorice; în primul rând, ei instruiesc un număr nelimitat de ipocriți care pretind că supraveghează postitul, dar n-o fac; și în al doilea rând, reacția care are loc la apusul soarelui, în fiecare seară de ramadan, duce la orgie și senzualitate în cel mai josnic mod. 4. Pomenile lor favorizează trândăvia și au dat naștere dervișului sau fachirului, acest apogeu al parazitismului social. 5. În sfârșit, pelerinajele lor la Mecca și la Medina și Kerbela sunt un scandal public, chiar și pentru moravurile mahomedane, așa că orașele sfinte sunt locuri de revărsare ale viciului și ale plăgilor pentru partea esențială a statului.

În urmă cu 15 ani se putea spune religios, cu mult adevăr, despre lumea mahomedană că „era pustiu și gol și că era întuneric peste fața adâncului”. Astăzi putem să adăugăm: „Duhul lui Dumnezeu Se mișcă peste suprafața apelor”. Ce altceva înseamnă aceasta, dacă din toate stațiile

misionare din țările mahomedane se relatează despre o cerere mereu crescândă după Cuvântul tipărit al lui Dumnezeu? Ce altceva înseamnă, dacă doi mahomedani indieni, erudiți, își dedică timpul redactării unui comentariu biblic din punct de vedere mahomedan? Ce altceva înseamnă, când chiar din domeniile de activitate cele mai fără speranță sunt aduse primele roade dintre mahomedani?

Terenul nu se pregătește numai pentru semănatul Cuvântului, ci Cuvântul – sămânța bună a lui Dumnezeu – a fost tipărit aproape în orice limbă mahomedană. Biblia arabă se va dovedi mai puternică decât a fost vreodată sabia de Damasc în mâinile vechilor saraceni. Pentru mahomedanii: persani, afgani, chinezi, malaiezi, ruși și cei din etnia africană, hausa, Cuvântul este tipărit și în limba lor. Coranul arab este pentru ei o carte pecetluită, deoarece el nu are voie să fie tradus; dar Biblia vorbește în limba camerei copilului și a pieței.⁶

Cuvântul lui Dumnezeu își va dovedi forța biruitoare și crucea de la Golgota va triumfa în ciuda întregii ostilități și a întunericului lumii mahomedane și în ciuda întregii puteri a păcatului și a necredinței creștinătății. Dacă vreodată populațiile mahomedane de acum se vor supune în totalitatea lor crezului creștin, aceasta n-o poate prevedea nimeni, căci în legătură cu aceasta Cuvântul lui Dumnezeu nu conține nici o făgăduință. Dar că dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos, trebuie să fie și va fi propovăduită în lumea mahomedană spre mântuirea păcătoșilor pierduți, în privința aceasta nu este nici o îndoială.

XIII

Crucea de la Golgota va străluci, păcătoșii vor găsi pace și viața veșnică.

Isus va sărbători triumful pe pământ în acest timp de har. Studiul nostru a lăsat privirea să alunece prin secole, de la Mahomed până astăzi, peste întinderile lumii popoarelor. În mijlocul acestui interval de timp și spațiu există un centru în care Isus vrea să devină biruitor înainte de toate; există un loc unde El vrea să reverse lumina dragostei Sale și a harului Său, dăruind viață, unde vrea să ridice o Împărăție, înflorind în pace și în fericire; locul acesta *este inima ta*.

S-a petrecut lucrul acesta? Poți tu să spui: „Soarele care nu apune niciodată a răsărit pentru mine, Isus a devenit Domnul meu, am fost mort în păcate, dar trăiesc, Hristos trăiește în mine?”

Nr. 6 Comunicări

1. În 31 ianuarie a avut loc în sala „Michaelshospize” din Berlin, o adunare de evanghelizare a locotenent-colonelului în retragere, v. Knobelsdorff, pentru ofițeri și familiile ofițerilor, despre tema: „Întrebarea hotărâtoare pentru ofițerul german și casa lui”.

Prelegerea a culminat cu sugestia că orice ofițer german este răspunzător pentru sine și pentru casa lui, pentru ceea ce Îi răspunde lui Dumnezeu. Ca lui Felix și Drusilei (Faptele apostolilor 24.24-27), ca lui Festus și lui Agripa, așa îi este mărturisit fiecăruia dintre noi harul și dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos. Aceia au răspuns: „De astă dată, du-te; când voi mai avea timp potrivit, te voi chema!” Sau: „Îți ieși din fire!” (adică: ești nebun!) Sau: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să devin creștin!” Toți acei oameni sus-puși, instruiți, distinși, nu l-au respins pe mesagerul lui Isus, care a stat în fața lor, ci *pe Isus Însuși*, Mântuitorul, ei au respins propria lor mântuire veșnică. Dar cine se îndreaptă spre Dumnezeu, cu seriozitate sfântă, precum Corneliu (Faptele apostolilor 10.24-48), rugăciunea aceluia va fi ascultată, Dumnezeu îi vine în întâmpinare, el Îl găsește pe Isus și va deveni în mijlocul corpului ofițeresc un mărturisitor și martor pentru Mântuitorul lui, el găsește viața veșnică.

2. Anii de apariție legați. Primul an al revistei „Sabie și scut” este epuizat.

---

⁶ Frazele de mai sus sunt preluate dintr-un eseu al publicației „Der christliche Orient”, de dr. Lepsius.

Al doilea an este legat pentru a fi comandat la expediția din Diesdorf. Cele patru caiete trimestriale sunt strânse la un loc într-un volum solid, cu gust, cu tablă de materii; într-un volum la fel de deosebit sunt cele douăsprezece caiete lunare cu biletele pentru citirea Bibliei. Fiecare dintre aceste volume costă 1,50 mărci.

**Nr. 7 Din jurnalul locotenent-colonelului Christian Heinrich von Vormann,
decedat în 1788, la Neusäß⁷**

Christian Heinrich von Vormann a venit în anul 1729, împreună cu fratele său, în corpul de cadeți berlinez – pe atunci probabil în vârstă de zece ani.

El povestește în jurnalul său următoarele:

„Dintre învățătorii acestui corp de cadeți făcea parte un preot militar care ținea ore de rugăciune în fiecare zi de două ori, în fiecare duminică o predică în biserica garnizoanei, de asemenea, îi iniția în creștinism pe elevii de școală militară, care încă nu fuseseră la împărtășanie. În anul 1732 a venit la Berlin profesorul următor, Knapp, ca predicator pentru cadeți, prin a cărui mărturie evanghelică a luat naștere o mare trezire. El ne ținea zilnic, dimineața și seara, o cuvântare despre un verset biblic. Când a vorbit odată despre Zacheu și dorința acestuia de a-L vedea pe Isus, a depus o mărturie deosebită despre dragostea lui Isus pentru sărmanii păcătoși și a pus întrebarea: dacă este cineva acolo, care simte și el în inima lui o dorință să-L vadă pe Isus. Aceste cuvinte mi-au străbătut inima, am căutat un loc izolat și m-am predat Mântuitorului, ca proprietate a Lui, printre nenumărate lacrimi și am făcut legământ cu El, să trăiesc în lumea aceasta numai pentru El.

Sărăcia mea și mijloacele materiale nevoiașe ne-au silit, pe fratele meu și pe mine, pentru acoperirea cheltuielilor multor necesități, să mai câștigăm ceva prin a sta de strajă și prin curățarea armelor camarazilor noștri. Prin aceasta eram deja înjosiți în fața lor, și deoarece la mine se mai observa și că Îl iubeam pe Mântuitorul și nu voiam să am de-a face cu felul lor barbar de a fi – față de care eu deja simțeam o aversiune ca urmare a educației mele – am avut de suferit destul de multe din partea lor, ca și a superiorilor mei și a ofițerului. Dar aceste circumstanțe mi-au folosit ca să mă țin cu atât mai tare de Dumnezeu; prin aceasta am rămas păzit de multă ispită și ademenire. Nici nu mi-a trecut prin minte să fiu propus pentru ofițer prin superiorii mei, cum era calea normală, deoarece nu aveam protecția lor; dar și în legătură cu aceasta mi-am făcut puține griji și nu mă gândeam aproape deloc la fericirea mea viitoare, ci mă țineam copilărește de Mântuitorul și pe lângă aceasta eram satisfăcut în inima mea.

În anul 1737, împăratul Frederic Wilhelm a scris șefului nostru să trimită la el, la Potsdam, doisprezece dintre cadeți, care să fi slujit mult timp și care să nu mai crească, ceea ce m-a nimerit atunci și pe mine și pe fratele meu. Când i-am fost prezentați împăratului, mi-a poruncit mie și fratelui meu să pășim în față și i-a dat ordin generalului Winterfeld să ne ducă la consiliul secret de război și să pună să fim aprovizionați cu scrisori și cu pașapoarte de călătorie către viitorii noștri șefi. Noi am vrut, cum se obișnuia, să sărutăm haina împăratului, dar el nu a permis acest lucru și a spus: „Voi nici nu știți ce am de gând cu voi!” În timpul șederii noastre de paisprezece zile la Potsdam, am făcut cunoștință chiar acolo cu pastorul Schubert, care la despărțire s-a rugat pentru noi și ne-a consacrat pentru viitoarele noastre drumuri, cu punerea mâinilor, ceea ce ne-a fost spre o binecuvântare deosebită. După aceea am plecat la regimentele indicate, fratele meu la Kolberg, iar eu împreună cu încă unul, la Aken, la Barby. Noi am crezut că suntem angajați numai ca elevi de școală militară, dar în scrisoarea împăratului către comandantul regimentului am fost numiți ca stegari. Au crezut că este o greșeală și au scris înapoi împăratului; totuși, odată cu răspunsul lui eu am primit pentru mine decretul întocmit pentru stegar. Dar bucuria mea

---

⁷ Cele ce urmează sunt preluate din câteva numere ale revistei „Herrnhut”, din anul 1890.

pentru aceasta a fost chiar foarte înăbușită, deoarece trebuia să mă echipez ca ofițer, iar eu nu aveam în averea mea mai mult decât zece groși și sub trei luni nici nu puteam aștepta vreo soldă. Firește că aici n-am știut cum și unde pot fi ajutat. *M-am adresat Mântuitorului, a cărui mână nu este niciodată prea scurtă pentru a ajuta, cum am aflat atât aici, cât și în toată viața mea de nenumărate ori.* Fratele meu, care la sosirea lui în Kolberg a fost și el imediat angajat ca sublocotenent, și ca și mine nu avea nimic în avere, fusese așa de fericit să primească de la bunica noastră 200 de taleri cu dobândă. Cu toate că atunci imediat n-a știut nimic sigur despre mine, dacă am devenit și eu ofițer, mi-a trimis totuși la întâmplare o sută de taleri, ceea ce eu am considerat ca împlinire a rugăciunii mele. Am găsit la companie un soldat pe nume Netzler, care fusese trezit, și el mi-a dat prima notiță despre comunitatea fraților. Mersul lui liniștit și mulțumit îmi plăcea foarte mult, încât, ori de câte ori era la regiment – căci majoritatea timpului era în concediu – îl luam în locuința mea. El a obținut după aceea retragerea și a plecat acasă, la adunarea fraților din Pennsylvania.

În octombrie, 1737 am venit ca să stau cu batalionul la Magdeburg, unde l-am cunoscut pe abatele Steinmetz din mănăstirea Bergen și am participat la orele lui de meditație. Am făcut de asemenea o cunoștință plăcută cu un anume locotenent von Puttkamer. În noiembrie 1738 am fost numit sublocotenent.

În anul 1741 am venit să stăm în tabăra de la Brandenburg. Aici am întâlnit un locotenent, von Thadden, care fusese cu mine la cadeți. El fusese în imperiu la înrolare și i-a cunoscut pe frații din Wetterau; și conversațiile cu el mi-au fost spre binecuvântare.

În anul 1742 am ajuns în Silezia Superioară, unde am stat în Kosel și în Oppeln și pentru că aici n-am găsit deloc suflete trezite, am ajuns într-o stare foarte uscată a inimii.

În anul 1743, regimentul nostru a ajuns să stea la Reichenbach. În vremea aceasta, starea inimii mele era foarte încurcată; pierdusem urma evanghelică a harului și primeam multe muștrări de conștiință. Odată am crezut că pudra pentru păr este păcat și după ce m-am chinuit în odaia mea câteva zile cu ideea aceasta, am decis să apar la paradă fără să mă pudrez. Generalul meu, care era un bărbat foarte înțelegător, s-a făcut că n-a observat, dar după aceea l-a trimis la mine pe preotul militar, căruia i-am și spus sincer obiecția mea; dar când acesta mi-a replicat că doar port tresă la pălărie, care arată și mai multă vanitate, am ripostat că dacă mi-ar deveni limpede că și aceasta este păcat, atunci aș tăia-o la fel și pe aceasta, fără jenă. O zi după aceea, scumpul Mântuitor m-a ajutat să ies din această încurcătură, deoarece mi-a devenit limpede versetul: „Eu te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi”. Atunci mi-am înțeles propria acționare și nebunie și l-am mulțumit lui Dumnezeu că generalul meu mi-a arătat atâta indulgență.

În anul 1744 am devenit locotenent-major. Acum iar era vorba despre război. În afară de maiorul Dettford, care era trezit și care era la regiment, i-am întâlnit la grenadierii, cărora ne-am alăturat, pe locotenenții von Lange și von Maas, care se ocupau și ei de mântuirea lor. În timpul celor doi ani de război am fost mereu solidari și am savurat în relația noastră multă încurajare și multă binecuvântare pentru inimile noastre.

Aici am aflat odată o păzire deosebită a lui Dumnezeu. Traversam o vale la Jägerndorf, care era ocupată pe ambele părți de austrieci și se trăgea tare; aveam ordin să nu ne facem de lucru cu dușmanul, ci să ne grăbim la grosul armatei și prin urmare am pierdut mulți oameni. Și când deja trecuserăm, maiorul Dettford m-a rugat să călărim înapoi și să-și recupereze soția și copiii. Am călărit înapoi și am însoțit trăsura. Deoarece drumurile deveniseră aproape desfundate, calul meu a căzut în noroi până la gât și a rămas înțepenit și dacă un subofițer nu m-ar fi apucat de mână și nu m-ar fi tras de pe cal, aș fi fost neapărat călcat de căruțele care veneau grăbit după noi și aș fi fost îngropat.

În anul 1746, după ce s-a făcut iar pace, regimentul nostru a venit să stea la Glatz și generalul Fouquet a devenit comandantul nostru. După o vreme au venit la mine doi stegari, von Sperling și von Hofen, care se interesau de mântuirea lor. Ei mă vizitau des, ceea ce a făcut în curând

senzație. Mi s-a transmis printr-un căpitan că generalul este foarte mânios pentru falsa cucernicie printre ofițeri și dacă cineva ar putea fi dovedit vinovat de aceasta, trebuie să vină la fortăreață. Am răspuns că eu cred că încă nu s-au construit intenționat fortărețe pentru un asemenea om, care se străduiește să-și ducă viața ca un creștin adevărat. Puțin după aceea a căutat părtașie cu mine un anume locotenent, Schmielewsky, care era de la un alt regiment.

În anul 1751, la trecerea în revistă a trupelor de către împărat, am fost numit căpitan. Deoarece împăratul a lăsat să se observe câteva nemulțumiri în legătură cu generalul și nici n-a schimbat vreo vorbă cu acesta, ci a tratat cu colonelul Golz tot ce privea regimentul, am putut, firește, să presupun că n-a mers după dorința lui; cu toate acestea, generalul a venit după aceea, m-a felicitat cât se poate de prietenos pentru noul meu grad și în timp ce-mi preda compania, a folosit cuvintele: „Copii, vă predau unui tată care vă va purta de grijă în mod credincios!” După aceea m-a luat în locuința lui și mi-a prezentat funcția mea ca foarte importantă, dar mi-a prezentat cu multă seriozitate și că ar fi imposibil s-o slujesc bine dacă nu-mi schimb gândul și nu renunț la falsa cucernicie. Același îndemn l-a reluat prin colonel. Am fost liniștit pentru aceasta, pentru că am știut de ce prejudecăți erau stăpâniți și că ei credeau mai cu seamă, că la gândul acesta nu m-aș putea expune ca soldat. În anul 1756, pe când începea războiul de șapte ani, mășăluam spre Boemia. În 6 mai 1757 a avut loc marea bătălie de la Praga. Aripa noastră stângă, unde stăteam eu, a fost respinsă total; eu nu luasem nici o notă despre flancul exterior, până când soldatul din extrema flancului nu a fost împușcat foarte aproape de mine; atunci m-am uitat în jur și am observat că abia dacă mai aveam cu mine cincisprezece, douăzeci de oameni; m-a cuprins o spaimă pe care n-o pot descrie. Le-am strigat soldaților să stea, am fugit după ei, am încercat să-i opresc ținându-i de haină, până când, în sfârșit, a venit generalul și mi-a strigat: „Domnule căpitan, aici nu-i nimic de făcut, dar am scos husarii în față, care îi vor opri pe oameni!” După ce s-a petrecut aceasta, am aflat că colonelul, maiorul și câțiva căpitani rămăseseră pe câmpul de luptă; comanda mi-a revenit mie, iar eu am condus regimentul încă o dată împotriva dușmanului. În cele din urmă, după cum se știe, bătălia a fost câștigată de prusaci. Comportarea mea n-a rămas necunoscută și imediat după aceea am fost declarat maior.

Aici mai trebuie să-mi amintesc o împrejurare care s-a întâmplat cu servitorul meu. Acesta mă întrebese mai înainte dacă să mă însoțească la bătălie; eu am fost împotriva. Dar el mă iubea foarte mult și voia totuși să-mi fie la îndemână dacă aș fi rănit, așa că a îndrăznit să intre în foc cu mine. Dar când i-au venit câteva gloanțe foarte aproape, s-a speriat și în acest necaz s-a întors spre Mântuitorul, despre care auzise deja multe și a obținut pe loc har de la El, așa că a fost deplin liniștit și îmbrăcat cu o asemenea bucurie, că dorea să fie lovit de un glonț și să sfârșească în felul acesta. Aceasta mi-a povestit-o după aceea, cu multă emoție a inimii. Acest om a fost catolic după confesiune. El a rămas credincios harului primit și a adormit după câțiva ani în strălucire, foarte fericit. Despărțirea de el, pe care am făcut-o înainte de sfârșitul lui, îmi va rămâne de neuitat.

În 1758 am mășăluit spre Mähren și am asediat Olmütz. Aici am comandat în șanțurile dintre tranșee. Deoarece am fost odată, noaptea, atacați de trupele de ocupație, chiar izgoniți din câteva baterii și aduși în dezordine, am avut o idee, să-i pun pe toboșarii mei să bată marșul. Dușmanul a tras concluzia din această, că am fi primit ajutor și s-a retras repede în cetate, fără să-și fi realizat intenția. Aceste evenimente și altele i-au înlăturat generalului Fouquet prejudecățile față de mine și de acum înainte am fost scos în față în toate ocaziile.

În anul 1760, corpul nostru, sub comanda generalului Fouquet, a venit să stea la Landeshut, unde noi, numai cu un efectiv de 9000 de soldați, am fost încercuiți de mai bine de 50 000 de austrieci. Cu o zi înainte de a fi atacați, eu am avut atâtea treburi, încât abia dacă am avut un minut liniștit, și totuși, am avut o asemenea vizită de har a lui Dumnezeu, pe care n-o voi uita toată viața. La sentimentul fericit de nedescris al apropierii Sale, am putut să întâmpin liniștit orice primejdie de care eram înconjurat. Îmi rămâne de notat în mod deosebit cuvântul zilei: „Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei.” – „Belșug de har, liniște răcoroasă pe

sudoarea muncii.” Acum că am fost atacați de dușman în multe locuri deodată, ne-am apărat atâta timp, până când muniția noastră a fost epuizată. Rândașul calului meu a fost împușcat în spatele meu și imediat după aceea, calul meu a fost lovit de un obuz în fleică, așa că am putut să mă avânt în jos cu mare dificultate înainte ca el să cadă. Atunci dușmanii au năvălit printre noi cu superioritate numerică și au omorât mulți de-ai noștri, în ciuda rezistenței vitejești. Supraviețuitorii, printre care eram și eu, au fost transportați ca prizonieri la Brug, la granița ungară. Când în 1763 a fost declarată pacea, am plecat spre Glatz, la garnizoană. În mai 1764 am fost numit locotenent-colonel și în luna septembrie a aceluiași an am fost transferat la Bererischen Regiment, la Jauer, de unde am vizitat des comunitatea fraților din Gnadenberg.”

Până aici jurnalul locotenent-colonelului Christian Heinrich von Vormann, care a participat la toate campaniile militare, începând din 1740, chiar și la cea din 1778. La armată a fost cunoscut ca un ofițer întreprinzător, care n-a rămas niciodată în urmă cu datoria lui și de aceea a fost adesea prezentat ca exemplu altora.

Fie ca acest frumos portret biografic exigent să fie multora spre binecuvântare. De aici putem învăța ce înțelege lumea prin „pietist”: un ucenic al lui Isus, care o ia în serios cu creștinismul lui și împlinește Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4.4 textual.) Domnul a spus că este *îngustă* calea spre viața veșnică. Timp de două mii de ani, oamenii s-au străduit să facă mai lată calea; lucrul acesta nu va reuși. Calea cea largă, pe care merg cei mulți, duce la pierzare. Copiii lui Dumnezeu găsesc în acest portret biografic o încurajare prețioasă pentru încredere. De aici este de învățat cum Domnul merge cu ai Săi pe calea îngustă și le croiește drum. El le stă alături, ca acolo unde i-a așezat El în viața pământească, să fie spre onoarea Lui. Să dea Domnul ca din acest exemplu mulți dintre camarazii noștri să câștige putere și curaj, să-L urmeze pe Mântuitorul lor pe calea îngustă!

Nr. 8 Un artilerist spre onoarea lui Dumnezeu

Printre mareșalii lui Napoleon I căutăm zadarnic un mărturisitor al lui Isus. Chiar dacă un asemenea bărbat, ca mareșalul Bessières se poate număra printre cele mai nobile personalități soldățești din toate timpurile, totuși se pare că nu l-a cunoscut pe Isus. Dar în garda împărătească a fost un bărbat care a făcut parte dintre stâlpii armatei napoleoniene și a fost pe lângă aceasta în mod evident o piatră vie în casa spirituală a Bisericii lui Hristos.

Antoine Druot, generalul artileriei gărzii împărătești, născut la Nancy, a intrat în 1793, la 19 ani, la școala de artilerie. El a atras asupra sa atenția lui Napoleon deja în campania militară din Egipt. Când în 6 iulie 1809, deznodământul bătăliei de două zile de la Wagram a fost obținut victorios prin atacul lui Macdonald, Druot a condus cele 100 de tunuri care au decis aici biruința lui Napoleon. Napoleon a notat pe insula Sfânta Elena următoarea părere: „Există în lume numai doi asemenea ofițeri, ca Murat pentru cavalerie și Druot pentru artilerie.” La campania militară din 1813, Druot a participat ca general de brigadă al gărzii și a îndreptățit perfect înalta încredere pusă în el, claritatea și rapiditatea manevrelor lui au știut să compenseze lipsurile proaspăt formatei infanterii franceze și minoritatea numerică a cavaleriei franceze pe câmpurile de luptă de la Lützen, Bautzen și Dresda.

Când la prima prăbușire a imperiului Napoleon a fost părăsit de așa de mulți, peste care a îngrămădit onoare și bogății în abundență risipitoare, Druot i-a rămas fidel stăpânului său pământesc în zilele nenorocirii lui, a împărțit cu el exilul pe Elba, iar când Napoleon a ajuns din nou în Franța, a condus avangarda gărzii de la Cannes până la Paris. 100 de zile mai târziu a fost pe câmpul de la Waterloo alături de Napoleon, când ultimele două careuri ale gărzii împărătești încercau să oprească puhoiul năvălitor al prusacilor. Mai târziu, arestat și aruncat în închisoare, în 6 aprilie al anului 1816 a stat în fața curții marțiale, care a admirat înalta noblete a atitudinii

sale și, în aprecierea favorabilă a comportamentului său onorabil, l-a achitat cu patru voturi contra trei. El s-a retras în orașul său natal, la Nancy, a rămas până la sfârșit fidel împăratului căruia îi jurase credință și a respins toate ofertele de pensii și demnități.

Druot a locuit în Nancy la un frate care era medic și i-a supraviețuit mai bine de 20 de ani împăratului său, căruia i-a slujit atât de devotat. Napoleon i-a lăsat la moartea lui o moștenire de 100 000 de franci și și-a spus odată părerea în privința lui, în comparație cu mulți dintre mareșalii lui, după cum urmează: „Druot este un bărbat care cu 40 de sous pe zi ar fi trăit la fel de fericit și mulțumit, ca și când ar fi avut venitul unui prinț. Moralitatea lui, curățenia caracterului său, simplitatea lui în felul de viață ar fi fost suficiente ca podoabă pentru Republica romană în cele mai bune zile ale ei.” Cu toate acestea, Napoleon, marele cunoscător al oamenilor, n-a înțeles izvorul din care au curs minunatele calități ale lui Druot: taina confirmării sale și a loialității sale altruiste au stat în faptul *că a fost un creștin*.

Druot a purtat tot timpul cu el o Biblie de buzunar și nu se rușina să arate chiar și în fața ochilor alaiului împărătesc, că este o bucurie să citească din Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece garda împărătească era introdusă în bătăliile mai mari, de cele mai multe ori abia spre sfârșit, generalul încercat putea fi văzut nu rare ori, șezând în iarbă, lângă drum, cum citea din Biblie. Dacă venea atunci ordinul de înaintare, marea misiune găsea un om integru. Nici el, nici calul lui n-au fost răniți vreodată. El a murit în 1847. Ultima iarnă a fost deosebit de aspră și a adus multă nevoie printre săraci. Druot s-a străduit după puteri să aline nenorocirea celor nevoiași; se spune că atunci când fondurile lui au fost epuizate, și-a vândut decorațiile spre binele celor care duceau lipsă.

Sicriul lui a fost urmat de mulți oameni mari ai pământului, dar în spatele lor au mers cetele de săraci pentru care el a fost un ajutor. Pe piatra mormântului său stau scrise, după voința celui decedat, numai cuvintele modeste: Antoine Druot, general de artilerie, cu datele nașterii și ale morții sale.

În cărțile lui Dumnezeu vor fi notate multe lucruri pe care lumea nu le știe – ce minunat dacă Dumnezeu veșnic scrie despre viața unui soldat viteaz cuvintele: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit ca aducere aminte la Dumnezeu.” (Faptele apostolilor 10.4.)

Nr. 9 Gândurile unui ofițer tânăr la o conversație de la masă, în cazinou (Text trimis la poșta redacției)

Oare nu este minunat să putem spune într-adevăr frumosul cuvânt care este scris pe bentița coifului nostru:

Cu Dumnezeu pentru împărat și patrie!

Dar numai acela o poate spune, care este împăcat în Isus cu Dumnezeu; el poate rosti: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8.31 textual.) Acest Dumnezeu atotputernic poate să dea de pământ cu toți, chiar și cu dușmanii pământești, așa cum istoria lui Israel ne așează aceasta așa de minunat în fața ochilor.

Nr. 10 Din viața ministrului de stat din Württemberg, Johann Karl Christoph, conte de Seckendorff, decedat la Stuttgart, în 20 ianuarie, 1814

Johann Karl Christoph von Seckendorff, născut în 5 aprilie 1747, în Ansbach, a fost fiul ministrului margrafiatului de Ansbach, Christoph Ludwig von Seckendorff, și al contesei Wilhelmine von Gransfeld. Margraful de Ansbach i-a pus băiatului un grad de locotenent în leagăn și l-a făcut să avanseze până la cei 18 ani ai săi, deja până la locotenent-colonel și cămăraș. Dar la dorința tatălui său, Seckendorff a renunțat la cariera de soldat, a studiat dreptul și a intrat de timpuriu în serviciul împărațesc de stat din Württemberg. Deoarece în perioada sa de studiu tatăl său a înnebunit, a trebuit de timpuriu să țină locul tatălui pentru frații și surorile lui. Deja în anul 1772 îl găsim ca trimis directorial raional la Ulm. După ce s-a confirmat ca apt în mai bine de 30 de ani de serviciu loial, împăratul Frederic din Württemberg l-a numit ministru de stat în anul 1806.

Dacă până aici cariera lui a fost bogată în onoare și decorații, în viața lui de familie a trăit multe încercări adânci și serioase. Iubita lui soție i-a fost luată după o căsnicie fericită de 28 de ani; dintre cei 13 copii ai lui, majoritatea au murit la o vârstă fragedă.

Seckendorff devenise deja în anii tineri un creștin adevărat și rugător. Că creștinismul lui a fost o credință vie, aceasta reiese din prima lui scrisoare către mireasa lui, scrisă puțin timp după logodnă: „Har, îndurare și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Isus Hristos, Domnul nostru, înainte de toate!” Apoi i-a povestit cum a avut o deosebit de binecuvântată întoarcere acasă, deoarece a fost mereu trezit și îmbărbătat pentru bucuria în Domnul, pentru laudă și mulțumire față de El și de aceea a intonat tare și încet multe cântări de laudă. Miresei lui i-a trimis o poezie lungă, din care își găsesc locul aici următoarele două strofe:

Sângele-Ți copilul lui Dumnezeu mă face;
Tatăl Tău m-acceptă ca moștenitor;
Tu mă faci curat de păcate,
Duhul Tău bun mi-e pe drum drept conducător,
Mari sunt fericirea, mântuirea mea!
Te laud pentru credincioșia Ta!

Cap și Prieten Te am pe Tine,
Ce mângâiere: de Tine iubit!
De-orice vrăjmaș mă aperi cu bine,
Sub privirea Ta, teama mi-a pierit.
Merg mângâiat, în pace, voios nespus,
La Tine-n Împărăția slavei, sus.

Mai târziu, pentru meritele sale, Seckendorff a fost înălțat la rangul de conte, ereditar, pentru coroana din Württemberg. Dar nici o fericire pământească sau nici o nenorocire pământească, nici o onoare pământească sau vreo ocară n-au putut să-l scoată de pe calea îngustă a ucenicului lui Isus. Nici măcar în postul cel mai înalt n-a căutat binele său, ci numai cel al Mântuitorului său și ceea ce corespundea, spre binele împăratului său pământesc, cu legile Împărăției Împăratului veșnic.

Multe mahniri de care Seckendorff a avut parte în familia lui, multe experiențe pe care le-a avut în lunga lui viață, privind credincioșia Domnului, au adâncit foarte mult creștinismul lui; el a fost tare înrădăcinat în Mântuitorul lui. Ce libertate lăuntrică a știut contele Seckendorff să-și păstreze față de împăratul lui și față de curtea acestuia, ce putere a obținut prin aceasta asupra spiritelor care stăpâneau acolo, despre acestea poate să vorbească următoarea întâmplare:

Seckendorff a fost prezent într-o seară la un bal al curții. Fie pentru a-l onora pe ministru, fie pentru a-l pune la încercare, căci principiile lui religioase nu erau necunoscute, fiica împăratului, împărăteasa de mai târziu din Westfalia, l-a invitat la dans. El a explicat că dansul este împotriva principiilor sale. Ea a insistat și la sfârșit l-a încolțit și împăratul, așa că el, când nici o obiecție n-a dat roade, s-a declarat pregătit pentru dans dacă i se permite să decidă care bucată muzicală să se cânte. ... „Admis!” – Deci, doresc să se cânte: „Cel de la cruce este dragostea mea.” Prin acest cuvânt, înalta societate a fost biruită și contele Seckendorff a fost lăsat în pace.

Aceeași concepție ca ministrul o avea și fratele lui, general-maiorul baron de Seckendorff; amândoi făceau parte dintre ucenicii Domnului, din Württemberg, cei mai nobili și cei mai devotați în mărturisire. Casa ministrului a fost locul de întâlnire al celei mai înalte nobilimi a țării și al trimișilor externi, și totuși, în același timp a fost locul unde, cei mai neînsemnați și mai săraci dintre credincioși, chiar dacă ei purtau pe fruntea lor numai pecetea nobilă a copiilor lui Dumnezeu, găseau cea mai cordială primire. El trecea doar din când în când pe la curtea domnitorului său, deși era unul dintre cei mai sărbătoriți oameni de stat, și totuși, același bărbat era văzut pășind, cât de des putea, în colibecele celor mai săraci ucenici, ca să vorbească cu ei despre Mântuitorul păcătoșilor sau era văzut în odăile de adunare, adesea sufocante și apăsătoare, șezând pe aceeași bancă cu cizmarul și țesătorul. Căci el a ales ca și Moise, „mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea batjocura pentru Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea la răsplătire.” (Evrei 11.25-26.) Dintre martorii cunoscuți și apreciați ai lui Isus făcea parte pe atunci Matthäus Blumhardt, un cizmar sărac, pentru care ministrul Seckendorff a fost un prieten încercat și foarte stimat al casei. El se așeza atunci acolo pe bancă, lângă meșteșugarul bine experimentat în lucrurile dumnezeiești, vorbea ca un tată sau ca un frate cu el despre minunatele comori ale mântuirii, în a căror desfătare stă creștinul, și despre nădejtile glorioase care încă vor veni. Atunci când Matthäus Blumhardt a ajuns pe patul de suferință și de moarte, atunci n-a lipsit nici contele Seckendorff cu mângâierea lui și cu îndemnurile lui întăritoare. Astfel a stat Seckendorff iar, câteva zile înainte de moartea lui Blumhardt, lângă patul lui și i-a spus cu cordialitate încrezătoare: „Deci, Matthes, în curând pleci acasă; aceasta este o veste minunată, nu-i așa?” Bătrânul slăbit i-a răspuns cu fața transfigurată: „O, domnule conte, mie îmi merge așa cum cântă răposatul Hiller:

„O, locașurile-alese,
Ce au desfătări și cânt!
Ah, aripi de mi s-ar țese,
Curând de-aici să m-avânt,
Spre cetatea zidită nou,
În soare, la Dumnezeu!”

„Ți-ai pus și tu în ordine casa vremelnică?”, a continuat contele. – „Sunt gata de tot,” a răspuns Blumhardt și și-a împreunat mâinile ca și cum ar fi vrut să mai predea odată tot ce este al lui și pe toți ai săi Protectorului ceresc, așa cum a făcut-o de atâtea ori și încrezător. „Soția mea”, a continuat el după o pauză, „va continua afacerea împreună cu o calfă cumsecade și Dumnezeu va fi ajutorul ei. Pentru Beate a mea se va găsi undeva un locșor, unde să intre în slujbă și să poată să-și câștige pâinea. Pentru Gottlieb nu mă tem; pe el îl va călăuzi minunat Tatăl ceresc și-l va face un vas spre cinstea Lui. Ceilalți copii sunt fie în ucenicie, fie în călătoria pentru specializare; pe aceștia Dumnezeu îi va aproviziona și le va da haine și locuință. Numai pentru Benjamin al meu sunt puțin îngrijorat, micul Christoph de 12 ani.” La aceasta părea că se adâncește în meditație și un nor ușor a trecut peste fața lui palidă. Apoi a continuat: „Băiatul are talente frumoase și ar putea să învețe ceva, dar de acum îi va lipsi tatăl.” Și-a trecut mâna peste față, așa cum obișnuia mereu să facă atunci când voia să se descotorosească de griji. „Nu,” s-a

corectat el, „Tatăl nu-i lipsește; adevăratul lui Tată nu-i moare!” – „Atunci nu te îngrijora, Matthes,” a răspuns ministrul și a apucat mâna bătrânului; își promis că mă voi îngriji părintește și după puteri de Christoph al tău. În rest, îți mai stă ceva pe inimă?” – „Nimic, absolut nimic!” a exclamat bolnavul mișcat până la lacrimi și a strâns mâna contelui.

Și așa cum a promis Seckendorff, așa s-a și ținut loial de cuvânt; de îndată ce bătrânul a închis ochii, l-a luat pe fiul cel mai tânăr al acestuia acasă la el, l-a pus să fie instruit împreună cu fiii lui de către preceptorul curții și s-a îngrijit de el până când a fost în stare să-și câștige propria pâine și mâncare.

Dintr-o scrisoare a lui Seckendorff către învățătorul credincios al orfelinatului, Israel Hartmann, tipărim un citat care ilustrează creștinismul ministrului. La început, Seckendorff s-a interesat despre mulți nevoiași, săraci, văduve, orfani, cărora le-a spus pe nume. Apoi a continuat: „Domnul va face totul pentru noi, mereu mai mult, mijlocit și nemijlocit! O, numai să nu-L împiedic așa de mult în aceasta! El să binecuvânteze și păstrarea școlii dumneavoastră, pentru inima dumneavoastră și a copiilor! Ah, să mă învețe și să mă ajute să-mi exercit meseria tot mai mult după gândul Lui! Aici am a mă rușina și a mă scuza foarte tare înaintea Lui și să cer har nou și putere. Nu-mi pot dori o bucurie mai mare, decât ca iubiții mei copii să ajungă tot mai deplin la cunoștința adevărului care duce la evlavie și să umble tot mai devotați în el. Aceasta, chiar aceasta să ne ajutăm reciproc să cerem mereu mai cordial! von Seckendorff,

Regensburg, 22 ianuarie 1805.

Seckendorff a mers într-o zi într-o adunare creștină, direct de la masa de la curte,. Deoarece era prea târziu ca să-și schimbe hainele înainte, a venit în haina lui brodată de gală. Aceasta nu le-a plăcut deloc „fraților” și s-au privit reciproc îngrijorați. Ministrul a observat aceasta imediat, și-a dezbrăcat haina, a agățat-o de mânerul ferestrei și a spus: „Așa vă convine? Acum ministrul stă în cui și fratele stă printre voi.”

Îi plăcea să facă în împrejurimile Stuttgartului, unde trăia, câte o vizită prietenească în casele simple de creștini. Uneori venea adus de cei patru cai negri ai lui; și aici exista atunci în mod inevitabil un mare contrast între înfățișarea lui și cea a prietenilor lui. Dar el nu permitea, dacă îi găsea la lucru, ca ei să-și schimbe hainele din cauza lui. La o asemenea ocazie i-a spus unui frate pe care îl iubea în mod deosebit: „Dragostea nu are nevoie de schimbarea hainelor.” Cu aceasta l-a luat pe frate în brațe și l-a sărutat. Dacă îl vizitau frați de rând din împrejurimea Stuttgartului și mâncau împreună în familia lui, îi ajuta prietenos dacă cumva nu știau să se descurce în datina de la masă. Odată s-a întâmplat că slujitorul a refuzat câțiva țărani credincioși care voiau să-l viziteze pe ministru, pentru că a crezut să stăpânul lui nu trebuia deranjat. Dar Seckendorff a observat și a spus servitorilor lui: „Aceștia sunt frații mei, ucenici ai Mântuitorului, pe ei trebuie să-i lăsați să intre.”

Duminicile îi avea permanent musafiri la masă pe prietenii lui creștini de la țară. Atunci veneau uneori așa de mulți oameni la mâncare, încât se umpleau chiar și holul casei și scara.

Seckendorff a fost un dăruitor voios. În familia lui avea nepoți și nepoate care aveau nevoie de ajutor. Aici era din capul locului neobosit în adăpostire, în îmbrăcare și în înzestrare, cu toate că, după cum este cunoscut, omul firesc obosește mai ușor în sprijinirea rudelor, decât în pomeni față de străini. „Fiți primitori de oaspeți, fără murmur!” aceasta era scris deasupra porții casei sale. Casa lui a fost un Betleem, adică o casă a pâinii, pentru cei distinși și pentru cei de rând; nenumărați oameni și-au luat de la el pâine și ajutor pentru trup și pentru suflet. Nici un drum nu i-a fost prea lung lui Seckendorff, nici o ușă prea scundă, dacă a fost vorba să calce pe urmele Domnului, „umblând și făcând bine”. Pe cei bolnavi și pe cei întristați din toate clasele sociale, cunoscuți și necunoscuți, i-a vizitat, cum și unde tocmai s-a nimerit. În multe familii mai există amintirea acestui mesager al Dumnezeuului oricărei mângâieri și a binecuvântării pe care au lăsat-o în urmă vizitele sale.

Ministrul, contele Seckendorff, a adormit în pacea lui Dumnezeu în 20 ianuarie 1814, la șaizeci și șapte de ani, înconjurat de ai săi, plin de mulțumire pentru dragostea lor, plin de laudă pentru îndurarea lui Dumnezeu. Biografia lui conține adevărul că creștinismul viu se reliefează printr-o adevărată legătură a inimii față de copiii lui Dumnezeu – în afară de aceasta, rangul pământesc, funcția înaltă și nașterea și-au păstrat însemnătatea și dreptul. Dragostea creștină frățească a găsit calea ca să înfăptuiască unitatea veșnică a copiilor lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu sunt copii de Împărat. Rangul cel mai înalt, pe care îl poate obține pe pământ un om născut în păcate, este acesta: să devină un copil al Împăratului împăraților și să primească prin credința în sângele lui Isus dreptul (Ioan 1.12) să spună Creatorului lumilor: „Tatăl meu!”

Cine posedă și înțelege acest drept, acela știe, de asemenea, că omul cel mai distins își onorează haina și rangul numai dacă îi vizitează pe săraci în nevoia lor, îi ajută, îi mângâie. A le arăta săracilor dragoste, protecție și a le face un serviciu, aceasta trecea drept una dintre cele mai însemnate îndatoriri printre cavalerii unui ordin. Ce ciudat, dacă auzim exprimată părerea, că nu se cade pentru un ofițer să-i viziteze pe săraci în nevoia lor. Dumnezeu vorbește un alt limbaj. El spune: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este: să cercetezi pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să te păzești pe tine însuși nepătat de lume.” (Iacov 1.27 textual.)

Nr. 11 Poșta redacției

Întrebarea unui ofițer tânăr: Dacă există un Dumnezeu drept și sfânt, cum se face că pe pământ există atâtea suferințe și că trebuie să sufere chiar și animalele?

La această întrebare vom răspunde cu adâncă durere; cu durere nu pentru întrebare, dar cu durere pentru cel care întreabă, care a cunoscut bine dragostea arătată în Hristos, harul oferit păcătosului la crucea de pe Golgota, dar nu le-a apucat. A existat și în viața lui o vreme în care s-a spus despre el: Nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu. Dar apoi a venit puterea lumii, toate capcanele păcatului, ale voinței proprii și ale egoismului, care i-au determinat inima să respingă cuvântul despre cruce. Păcatul n-a mai putut să fie păcat și despre adăpostul la Dumnezeu n-a vrut să mai audă nimic. Astfel, viața lui, în loc să fie biruită de dragostea lui Dumnezeu, a ajuns sub puterea vrăjmașului, care a atras-o la acel sfârșit sumbru, pentru care plângem. Cum arăta situația din inima lui atunci când a făcut saltul brusc din timp în veșnicie, aceasta numai Dumnezeu o știe. Această viață tânără, încheiată acum, care a început așa de plină de speranțe, este numai una dintre multele asemănătoare. Cât de repede s-a făcut pustiu și gol după ce inima l-a întors spatele Domnului și cursul vieții a fost conștient îndreptat spre soare-apune, „departe de fața DOMNULUI” (Iona 1.3). Cât de repede își pune întunericul pecetea pe inimă și pe viață, când conștiința se închide pentru Cuvântul lui Dumnezeu! Cine citește aceste pagini, să-și amintească: dacă te cheamă harul, deschide-ți inima! Dacă ai ajuns pe căi greșite, întoarce-te! Dacă simți povara și lanțul păcatului, la Isus sunt ajutor și mântuire. El strigă puhoiului de oameni fără pace, cu speranțe distruse, cu conștiințe încărcate, cuvântul mare al dragostei lui Dumnezeu: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11.28.)

Răspuns: Atâta timp cât omul creat după chipul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a așezat ca stăpânitor pe acest pământ (Geneza 1.28), a rămas sub sceptrul lui Dumnezeu, n-a existat în Paradis vreo suferință nici pentru oameni, nici pentru animale. Acolo n-a fost plânsă nici o lacrimă, acolo n-a fost nici o nevoie, nici o boală, nici un conflict, nici o durere, nici un deces. Omul provine din Paradis – după Paradis tânjește inima omului, conștient sau inconștient, ea vrea să devină fericită; ea vrea acolo unde nu este nici o suferință.

Din ceasul acela, când omul înșelat de satan s-a înstrăinat de Dumnezeu, când l-a crezut pe vrăjmașul lui Dumnezeu, când l-a omagiat și a ascultat de el, de la căderea în păcat, *omul a pierdut Paradisul*. Odată cu omul, pământul stăpânit de el a ajuns sub autoritatea stăpânului întunecat. Omul a secerat ce a semănat, de la păcat a recoltat suferința și moartea; el a devenit un

răzvrătit față de Dumnezeu și astfel nici animalele n-au mai fost supuse omului ca înainte. Satan a smuls stăpânirea pentru sine, el, ucigașul de la început, se numește de atunci: stăpânitorul acestei lumi. În împărăția lui întâlnim peste tot rodul lucrării sale: suferință și moarte. Primul fiu, pe care o mamă l-a legănat pe genunchii ei, Cain, a devenit un fratricid, iar al doilea, Abel, a fost omorât. Să ne-o imaginăm pe Eva lângă cadavrul lui Abel, când a trebuit în același ceas să plângă după doi fii – ce început al istoriei neamului omenesc!

Satan a fost activ ca mare vrăjmaș al lui Dumnezeu deja înainte de facerea oamenilor: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul” - și tot ce face Dumnezeu este bun, este lumină plină de binecuvântare, este perfect în ordine. Dar atunci s-a petrecut ceva îngrozitor; pe scenă a apărut satan. Câte mii sau câte sute de mii de ani există între primul și al doilea verset al Bibliei, aceasta n-o știe nici un om. Biblia continuă: „Pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului.” Iată – lucrarea, rezultatul și esența lui satan, - aici poate fi recunoscut ucigașul de la început. Pustiu, gol și întunecat, acestea sunt trăsăturile tuturor lucrărilor lui satan. Totuși, în clipa în care un om se întoarce de sub puterea lui satan la Dumnezeu și de la întuneric la lumină (Faptele apostolilor 26.18), el are parte de puterea și de ajutorul lui Dumnezeu. Dumnezeu înfrânge toate împotrivirile lui satan ca să îndeplinească orice rugăciune a credinței îndreptată spre El, ca să-i mântuiască pe păcătoși, ca să-i păzească pe credincioși, ca să mențină Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, și ca să-și îndeplinească făgăduințele. Și din aceasta află satan și toată creația despre atotputernicia lui Dumnezeu, că nici un fir de păr nu cade de pe capul omului și nici o vrabie nu cade de pe acoperiș fără voia sfântă a lui Dumnezeu și fără permisiunea Lui – dar suferința și durerea din viața oamenilor, din viața animalelor, legea morții și a blestemului, sub care suspină întreaga creație, *nu sunt starea dorită de Dumnezeu, ci cea pricinuită de satan.*

Domnul încă nu-și exercită din nou pe pământ domnia împărătească; până în ziua venirii Lui, El l-a lăsat pe om în seama stăpânului pe care și l-a ales omul. Cu toate că Dumnezeu este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, ceasul Lui încă n-a sosit. Lumea noastră este o lume decăzută. Milioanele de violențări zilnice ale binelui pe pământ și milioanele de triumfuri ale răului arată totuși că: *Împărăția lui Dumnezeu încă nu este aici!* Dacă ar exista deja, ar arăta altfel pe pământ, căci Domnul nu i-ar fi învățat pe ucenicii Lui să se roage: „*Vie Împărăția Ta!*” Dar Împărăția lui Dumnezeu va veni. Cândva se va striga dinspre cer, cu un glas puternic, ca vuietul multor ape și ca multe tunete: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic a început să împărătească!” (Apocalipsa 19.6 textual.) Atunci va începe o perioadă preferită de prosperitate, de dreptate și de pace pe pământ. Atunci văduvele și orfanii nu vor mai striga cu miile, neascultați, după ajutor, atunci semințiile asuprite nu se vor mai ruga zadarnic pentru protecție și arbitraj, ca acum; atunci nu va mai curge în râuri sângele miilor de martori ai lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat atât de des în trecut; atunci minciuna nu-și va mai sărbători triumful; atunci nu-i vor mai speria pe oameni războaiele și veștile de războaie, nici revoluțiile și războaiele.

Inima omului a rămas neschimbată; Adam a dat vina pentru păcatul său pe Dumnezeu, care îi dăduse femeia. Și astăzi, dacă vede în jurul lui suferință, păcat și moarte, omul caută în aceste consecințe ale propriilor lui fapte, motivele pentru a contesta dreptatea Creatorului său, Dumnezeul sfânt și drept, care îl iubeste pe păcătos, dar urăște păcatul. Este deci o greșală dacă vorbim așa, ca și când Domnul și-ar fi preluat deja domnia de Împărat pe pământ. El încă amână (2 Petru 3.9) în răbdare dumnezeiască; El nu vrea ca cineva să se piardă. Când va veni Domnul, El *Își va nimici vrăjmașii.* Noi trăim în perioada în care un om de neam mare s-a dus într-o țară străină, ca să ia în primire o împărăție. (Luca 19.12.) Noi trăim în cetatea răzvrătită ai cărei cetățeni au trimis după el o solie: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi”. Într-o cetate răsculată, voia împăratului se face numai în interiorul cetei mici a celor fideli, care suferă din această cauză multe strâmțorări. Dar în rest se face voia răsculaților, așa că există multă suferință și durere nedreaptă. Dar în curând Împăratul Isus *Își va restaura Împărăția,* cu putere și slavă.

Atunci, dacă la sfârșitul acestei perioade grăbite hotărârile lui Dumnezeu vor fi fost duse la ținta lor minunată, sub sceptrul puterii și al dragostei lui Dumnezeu nu vor mai fi nici suferință și nici moarte, nici lacrimi și nici durere, ci bucurie veșnică.

Omagiază-L pe Domnul, care a murit pentru tine, ca tu să trăiești veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. *Pocăiește-te și crede în Evanghelie!*

Nr. 12 Priviri aruncate în inima unui erou

I

Din mijlocul Adriaticii albastre se înalță insula Lissa, la o distanță de 50 de kilometri de coasta dalmată. Este situată aproape exact la mijloc, între strâmtoarea Otranto și golful Triest și se potrivește atât prin poziția aceasta, cât și prin porturile ei militare spațioase și sigure, pentru stăpânirea Mării Adriatice. În 20 iulie 1866 s-a dat aici bătălia maritimă decisivă, în care Austria și-a apărât stăpânirea pe Marea Adriatică. Aici a fost hotărâtă în aceeași zi desfășurarea marinei de război pentru toate popoarele, așa cum a fost trasată deja în bătăliile maritime din Războiul de Secesiune al Americii de Nord: pe viitor vor putea conta ca vase de război numai cuirasatele. Au fost doi marinari germani veritabili după sânge și inimă, care și-au condus drapelul la victorie în această bătălie maritimă, cea mai mare de la zilele lui Nelson încoace: amiralul Tegetthoff și căpitanul vasului său amiral, mai târziu urmașul lui, pe atunci căpitanul pe mare, Frhr. v. Sterneck.

Ca urmare a marilor evenimente din anii 1866 și 1870, însemnătatea bătăliei de la Lissa a ajuns la noi la cunoștința generală abia mult mai târziu.

Bătălia de la Custozza fusese deja de mult dată. Tratativile de pace erau în perspectivă, dar flota italiană cu un efectiv de 12 cuirasate, 7 fregate, o corvetă și 10 crucișătoare, nu părăsise portul Ancona. Opinia publică nemulțumită l-a determinat pe ministrul italian al marinei să-l alunge din port pe amiralul Persano, printr-o comandă cumpănită. El s-a dus la Lissa și în 18 și 19 iulie a atacat cu o superioritate înzecită în tunuri, cele trei forturi austriece care apărau portul militar, Lissa, și portul comercial, Comisa. Cu toate că încă nu se obținuse nici un rezultat decisiv, italienii au pus trupele de debarcare în bărci, în 20 iulie, dimineața la ora opt, aproximativ 1200 de oameni, ca să ia în stăpânire insula. În clipa aceasta au apărut la orizont, dinspre nord, norii de fum ai flotei austriece, care se apropia. Două cuirasate tocmai anunțaseră avaria mașinilor; alte două erau în drum spre coasta de sud a insulei, spre Comisa. Trupele care tocmai erau în curs de debarcare au îngreunat și mai mult ca flota italiană să se ducă la timp împotriva austriecilor, pregătită de luptă. În ciuda agitației și a dezordinii, aceasta a reușit totuși.

Amiralul Tegetthoff a plecat într-acolo într-o viteză ca-n zbor; el își formase ordinea de bătaie deja la Fasana; ea consta din trei formații-pană, una în spatele celeilalte, cu o distanță mai mare între ele. În prima linie: 7 cuirasate, în frunte nava-amiral „Arhiducele Ferdinand Max”, în spate, a doua pană: 8 fregate de lemn, cu elice, și corvete, sub comanda navei de linie, „Kaiser”, în spatele ei a treia pană, formată din 8 crucișătoare și canoniere.⁸ Tegetthoff a dat prin semnalizările cu steaguri două ordine pentru bătălie; primul suna așa: „Atacați dușmanul și faceți-l să se scufunde!” Celălalt: „La Lissa trebuie să obținem victoria!”

În speranța că-și va exploata victorios artileria navală mult superioară, amiralul Persano a oferit atacului energic al austriecilor, flancul. Într-un front larg, cu mari intervale între navele individuale, flota Italiei aștepta atacul puternic și a deschis focul cam de la o mie de metri. Deoarece austriecii au ripostat la acest foc în viteza lor, fumul dens al prafului de pușcă l-a învăluit pe adversar. Cuirasatele austriece au greșit flancurile inamicilor lor, au trecut prin

---

⁸ Printre aceștia din urmă s-a aflat și „Dalmatul”, sub comanda vice-amiralului german de mai târziu, W. v. Wickede; vasul lui a fost singurul din această grupă, care a ajuns la Lissa în focul inamicului și a luptat cu evidențiere.

intervale; astfel s-a aflat dintr-odată flota italiană între cele șapte cuirasate austriece pe de o parte și navele de lemn care veneau din urmă pe de altă parte. Trei vase italienești, sub comanda contraamiralului Vacca, s-au întors împotriva navelor de lemn austriece. Fumul gros de praf de pușcă și fumul coșurilor învăluiau totul, semnalele nu mai erau de recunoscut, prietenul se putea deosebi de dușman numai de la o distanță mică; și ca într-o luptă corp la corp, ambele flote au navigat încurcându-se între ele, bâjbâind și căutând. Deoarece navele italiene erau vopsite în gri, nava-pilot austriacă, pe a cărei punte de comandă stătea căpitanul Frhr. v. Sterneck, lângă Tegetthoff⁹, a pornit atacul asupra fiecărui perete gri care răsărea din norii de fum. Astfel, nava „Arhiducele Ferdinand Max” a atacat fără succes deja două vase inamice – au fost lovite într-un unghi prea ascuțit. Acum s-a ivit iarăși, la câteva sute de metri, un colos gri din norii de fum. Comanda lui Frhr, v, Sterneck a răsunit tare: „Gata pentru lovit!” Toate pregătirile au fost făcute în liniște; telegraful mașinii a oprit mașina, un trosnet înăbușit, prora de fier a pătruns adânc în lateralul dușmanului. Atacatorul a dat înapoi cu presiune maximă. Nava-pilot, „Re d’Italia” este cea care a primit lovitura de moarte. Ea se apleacă greu; valurile pătrund vâjâind și șuierând în deschizătura căscată larg,¹⁰ uriașul care se scufundă mai trage încă o dată cu toate tunurile; după câteva minute marea și-a înghițit victima, 400 de oameni sunt îngropați în adânc împreună cu ea.

Amiralul italian, Persano, care la începerea bătăliei a plecat pe nava-berbec, „Affondatore”, mai rapidă, a fost cruțat de scufundare.

Între timp, nava austriacă de linie, „Kaiser”, nu era departe să fie învinsă în lupta dură și disperată cu cuirasatul inamic; comandantul ei a luat hotărârea să-l lovească lateral pe cel mai apropiat adversar de fier la lui, lemn contra fier. Acesta s-a ferit, „Kaiser” a pierdut bompresul și arborele trinchet, dar a găsit calea salvatoare de ieșire sub tunurile fortului Lissa.

În clipa aceasta, o explozie îngrozitoare a zguduit atmosfera, un stâlp uriaș de foc s-a înălțat spre cer: cuirasatul italian, „Palestro” a luat foc și a sărit în aer cu tot echipajul lui.

Se apropia ultimul act al luptei; nava-pilot austriacă este ținta atacului prin surprindere al cuirasatului italian, „Ancona”, dar manevra strălucită a căpitanului Sterneck a zădărnicit lovitura; ambele vase au alunecat foarte aproape unul pe lângă celălalt, tunurile grele ale italienilor au bubuit de la cea mai scurtă distanță în coasta austriacului, dar nu erau decât trageri oarbe – în agitația luptei au uitat să încarce proiectilele. Astfel s-a sustras „Arhiducele Ferdinand Max” nevătămat primejdiei. Puțin după aceea, „Ancona” s-a tamponat cu un alt cuirasat italian; prin aceasta s-a iscat mare încurcătură la italieni. În sfârșit, cele două flote s-au desprins: austriecii stau acum pregătiți de luptă pe partea sudică, în timp ce italienii, după multă trudă, își restabilesc ordinea de bătaie pe partea nordică.

Trecuse o oră și jumătate de la prima lovitură de tun și italienii încă erau superiori austriecilor ca număr și ca putere a artileriei, dar amiralul Persano s-a dat bătut; el a ordonat spre seară retragerea spre Ancona; Tegetthoff rămăsese învingător în ciuda numărului mai mic de nave, în ciuda calității inferioare și a numărului mic al artileriei lui, prin puterea neclintită a hotărârii sale, prin spiritul ofensiv cu care și-a pătruns ofițerii și echipajul. Am putea scrie sub istoria bătăliei de la Lissa cuvântul din proza Edda: „Curajul în piept este mai bun decât oțelul când cei viteji se luptă; pe cei curajoși îi văd mereu obținând victoria cu sabia tocită!”

II

Ochii noștri să se ațintească acum asupra aceluia ofițer excelent, căruia amiralul Tegetthoff îi datorează în primul rând victoria sa, căpitanul de marină, Frhr. v. Sterneck. El era un om excepțional după însușirile spiritului și ale caracterului, un ofițer de marină erudit, a cărui destoinicie a găsit recunoașterea fără invidie a camarazilor săi. Omenia și bunătatea i-au asigurat

---

⁹ După cum se știe, în acest moment istoric Tegetthoff stătea cu coiful pe ceafă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu expresia celei mai profunde liniști sufletești.

¹⁰ Un laș de pe „Re d’Italia” a vrut în clipa aceasta să coboare steagul, dar a fost doborât de către un ofițer.

inimile subalternilor lui. Confirmarea lui în bătălia de la Lissa i-a croit drum ca să devină mai târziu urmașul lui Tegetthoff și reorganizatorul marinei austriece. Acest bărbat a stat într-adevăr pe culmile vieții. Nu pe culmile care ofereau o posesiune mare și avantajul milioanei câștigate, ci pe culmile succesului deplin în viața de soldat.

Nu sunt acestea culmi ideale care fac inima să crească? Ce moment pentru ofițerul de marină când Sterneck, stând în bubuitul bătăliei maritime lângă amiralul său pe puntea de comandă, și-a condus lovitura berbecului în flancul navei-pilot dușmane cu energie rece, echilibrată, apoi la timpul potrivit și-a desprins nava prețioasă din rana căscată a adversarului și a văzut dușmanul scufundându-se în adânc, în uralele echipajului său.

Acum câțiva ani, când a murit amiralul Sterneck, văduva lui i-a publicat biografia. Acolo se găsea în jurnalul lui următoarea înregistrare din 14 august 1866, deci scrisă trei săptămâni după bătălia de la Lissa:

„În sfârșit, am învățat să mă cunosc și convingerea mea nu s-a înșelat – bătălia de la Lissa a trecut; cred că nimeni n-ar fi putut să aibă un dispreț mai mare față de moarte, decât am avut eu. N-a fost nici măcar aceasta, că nu m-am gândit deloc la primejdia care era în jurul meu – dedicat numai misiunii comandantului, n-am știut că m-ar fi putut lovi un glonț sau orice altă nenorocire. O singură dată m-am gândit, atunci când un obuz a explodat lângă mine: Și dacă ai fi fost lovit? Acest gând n-a trezit decât indiferență. Am manevrat bine, totuși n-am meritat ce au spus toți oamenii, deoarece corăbiile celelalte au manevrat greșit; prin lauda care mi s-a adus, manevrarea lor greșită a fost mușamalizată. ... Acum începe goana după decorații – invidia a izbucnit în flăcări vii; ce se va spune despre mine peste un an? Dacă ați ști cât de indiferente îmi sunt toate boarfele – dacă ați ști cu câtă plăcere aș da toată onoarea pentru a obține puțină nădejde și credință pentru viitor, dacă aș fi putut să fiu numai puțin mai fericit - dacă pentru mine ar mai fi posibile iluzii! ... Cândva, nu de mult, am crezut că mă umple armonia, dar nici acest sentiment nu există – totul este gol – gol. Ce-mi lipsește? Mă întreb zadarnic – nu știu – odihnă, pe care nu pot s-o găsesc. – Oare sunt atât de ambițios, încât n-am să fiu niciodată satisfăcut? Și ce sunt toate onorurile de care ai parte? ..... Și eu să fiu fericit? –”

Ce sunet minunat ne vine aici în întâmpinare! Ce trăiește și suspină în inima acestui bărbat viteaz și loial? Ce era în acest piept pe care a fost prins Ordinul Mariei Terezia, ca o decorație binemeritată? Ceea ce a încredințat Sterneck în orele liniștite paginii tănuite, ceea ce a devenit cunoscut abia mult după moartea sa, a fost adevărul inimii sale, că ar da cu plăcere toată onoarea pentru puțină nădejde și credință pentru viitor, ca să devină puțin mai fericit. Ascultă strigătul sufletului său: Totul este gol, gol – ce-mi lipsește? Nu știu – odihnă, pe care nu o pot găsi! – Ce mărturisire! Lui nu i-au lipsit nici sănătatea, nici onoarea, nici succesul – el nu știa ce îi lipsește și nimeni dintre camarazii lui nu putea să i-o spună – dar Cuvântul lui Dumnezeu i-a făcut cunoscut acest lucru: *îi lipsea Isus!*

Prin câte inimi omenești nu trec același suspin și aceleași întrebări: Vreau să am puțină credință și nădejde pentru viitor! Voia lui Dumnezeu nu este ca noi să avem puțină credință și nădejde pentru viitor – nu, El vrea ca noi să privim cu pace liniștită și cu nădejde sigură, ca niște oameni veșnic mântuiți și veșnic binecuvântați, prin poarta deschisă a slavei, în casa Tatălui.

„La ce l-ar ajuta pe om dacă ar câștiga toată lumea, dar ar avea pagubă de sufletul lui? Sau ce poate da omul ca să-și răscumpere sufletul?” Tradus exact: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8.36-37.)

III

Când căpitanul von ...d lua conducerea discuției în cercul camarazilor – în curând este o jumătate de secol de atunci -, totul era într-o bucurie vie. Umorul lui era inequizabil; fie că prezenta „aranjamente de arii de moțait pentru bătut la tobă”, fie că predica despre „Blestemul spiritului economic”, toți râdeau; noaptea era prea scurtă pentru glumele lui ingenioase. Într-o

dimineață, după o asemenea reuniune, a fost găsit împușcat în patul lui. Umorul strălucit fusese o iluzie. Inima lui a suspinat după mângâiere și nădejde – lucrul acesta voia el să-l amuțească în veselie și în umor, dar n-a reușit. Deja încărunțea părul la tâmple – încotro zbura viața aceasta grăbită? Acum era prăbușită în prăpastia fără nădejde.

Așa le merge multora. Fruntea superbă, politețea prietenoasă, darul desăvârșit al conversației, totul a fost în exterior. Dar ce este în interior?

Un dor profund al inimii, o apăsare grea împovărează adesea tocmai sufletele nobile. Pentru câte unul înseamnă ceva serios să fie bun, loial și nobil, ba chiar slujește cu abnegație și este o bucurie pentru el să facă bine camarazilor și subordonaților. Cu toate acestea, el nu poate găsi fericirea. El nu face parte dintre acele limbi ascuțite, care povestesc întâmplări hazlii pe socoteala altora și îi înjosesc pe cei absenți. Viața lui nu este legată în acele lanțuri ale păcatului, care împovărează deja așa de multe conștiințe cu inocență înșelată. Scopul și ținta vieții lui nu sunt distracția, amuzamentul, băutul și desfătarea. Și totuși nu este fericit? Da, acesta este adevărul pentru mulți bărbați nobili, chiar și în armata noastră, chiar și în flota noastră. Poți să fii un soldat zelos, poți călări cu plăcerea tinereții peste cele mai grele obstacole, poți sta în bătălie pe puntea de comandă cu dispreț față de moarte, poți să apuci cu bucurie orice ocazie pentru a face lucrul cel mai important; poți să fii un fiu devotat și să fii bucuria părinților și să simți totuși adânc în inimă ce a notat Sterneck: gol! –Gol!

Oare ce lipsește dintr-o asemenea viață? Lipsește Prietenul, singurul care poate dărui *nădejdea veșnică* inimii omenești născută și încătușată în păcat. În Biblie scrie: „Bindecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrăicătoare și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă” (1 Petru 1.3-5 textual). Acolo unde această nădejde este vie, acolo nu mai este nici un loc gol în inimă, acolo este bucurie, putere și biruință. A răsărit soarele care nu mai apune niciodată, a venit primăvara, după care nu mai vine nici o iarnă. O, întreabă-te singur: *le am?* Isus spune: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică.” (Ioan 6.47 textual). Ce întrebare: *Am eu viața, viața veșnică?*

IV

Bunătatea lui Dumnezeu poate dărui mult succes pământesc și câștigăm ținta strădaniei soldățești, îndelung dorită și fierbinte obținută prin luptă. Dacă am obținut-o, inima chiuie de bucurie; dar apoi, când lucrurile se liniștesc, dacă după câteva zile sau săptămâni întrebăm: „Am acum într-adevăr pace și bucurie?”, atunci totuși zace o ceață cenușie pe viitor. Inima trăiește inconștient în sentimentul: Adevărata fericire a vieții încă mai trebuie să vină. Când va veni? Cine o va aduce? În ce va consta?

Îmbătrânim și învățăm să cunoaștem oamenii, avem parte de dezamăgiri amare, vedem de jur-împrejur atâta neloyalitate, minciună și păcat; vedem vremelnicia lucrurilor pământești când un om scump se scufundă în mormânt; atunci totul devine mai cenușiu și mai tulbure. Umbrele vieții au devenit ca la apusul soarelui, lungi și mai lungi, și din inimă răsună tot mai tare și mai serios: O, credință, o, nădejde, o, dragoste, o, pace, unde sunteți?

Întrebările: pentru ce trăiești? Spre ce năzuiești? De unde vii? Încotro te duci? se năpustesc de la sine pe inima omului și cer răspuns. Adevărul pătrunde în inimă cu o forță irezistibilă: Mai există și altceva decât viața aceasta grăbită în lumea trecătoare; în spatele cortinei acestor lucruri vizibile este lumea adevărată, veșnică, realitatea veșnică, pe care o vom privi când moartea va rupe această perdea. Dacă întâlnim creștini care au pacea fericită a lui Dumnezeu, oameni care stau la mormintele celor dragi cu nădejde sigură, limpede – atunci observăm: O, există o fericire adevărată! Da, există oameni care Îi cântă printre lacrimi lui Dumnezeu, cele mai profunde

cântări de laudă, care au o fericire indestructibilă, un izvor de viață și de mângâiere care nu seacă niciodată. Creștinismul veritabil este un adevăr, o realitate de pace, bucurie și nădejde.

Dar această fericire nu este de găsit în propriul „eu”, nici în lumea cu comorile și succesele ei și nici în vreun sistem religios; ea se găsește numai într-o Persoană vie, prezentă; și această Persoană este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Crede și trăiește; atunci vei afla că: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Psalmul 87.7 textual).

V

Oare de unde vine acest dor, aceste întrebări și suspine ale inimii omenesci? De ce nu poate nici un succes pământesc să aducă inima la odihnă? Fiindcă inima noastră este creată pentru Dumnezeu, fiindcă adevărata noastră patrie este în casa lui Dumnezeu; de aceea inima omului nu ajunge niciodată la odihnă, până când ancora nădejzii sale n-a prins pământul din stânca veșniciei, din Isus. Dacă inima noastră poate rosti împreună cu Pavel: „Căci știm că dacă se desface casa pământească a cortului nostru, avem în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă veșnică, nefăcută de mână” (2 Corinteni 5.1 textual), atunci este pace. Aceasta n-a știut-o amiralul Sterneck, bărbatul loial, viteaz, și n-o știu mulți dintre cei mai nobili oameni. Ei au auzit într-adevăr despre aceasta, dar au considerat cuvintele Bibliei niște vorbe ceremonioase, care sunt foarte bine plasate într-o predică, dar care în viața practică n-au nici o valabilitate; ei *n-au crezut*. Să crezi înseamnă: să apuci cuvintele lui Dumnezeu ca pe realități, să te ții de ele și să vezi că Dumnezeu își ține cuvântul. Toate inimile oamenilor care nu-L cred pe Dumnezeu, rămân sărace și fără nădejde. Dacă întrebi într-un ceas confidențial: Hai, spune, ai tu o nădejde sigură, pozezi tu o moștenire indestructibilă în ceruri? Poți tu să spui: „Știu” – atunci ei spun cinstit: Nu – sper, într-adevăr – dar cine poate s-o știe? Cred, într-adevăr – dar eu nu pot vedea în veșnicie. Mulți oameni nobili ar trebui, dacă pe piatra lor funerară ar fi scrisă adevărata lor opinie, să treacă acolo epitaful acelui mare-paharnic nobil, Karl Otto Ludwig von Arnim (decedat în 16 februarie 1861, în Zernikow i.d. Mark):

Am trăit în îndoieli, dar nu nelegiuir,
Murit-am în nesiguranță, totuși neclintit;
A nu ști și a greși îi e omului menit.
Ființă a ființelor, îndură-Te de mine!

Ce strigăt dureros al inimii unui om care se luptă pentru bine! Care este conținutul adevărat?
N-am nădejde!

Dar nu este voia lui Dumnezeu ca cineva să se ducă fără nădejde în veșnicie. Nu, Dumnezeu vrea ca *toți oamenii* să găsească în Isus: viața veșnică, nădejdea sigură, fericirea adevărată. De curând a venit un negru din Africa de Est germană, în Germania, la o casă de misiune; el aparținea unui trib mic care vorbește limba sa deosebită și trebuia să-l ajute pe un misionar la traducerea Bibliei. În limba aceasta a negrilor nu există nici un cuvânt pentru „nădejde”. Așa sărac în nădejde este acest popor, încât îi lipsește conceptul și cuvântul „nădejde”. A fost Sterneck mai bogat? A fost acel nobil din provincie mai bogat? Dar ce este mult mai important: sunt eu mai bogat? De curând, în tren, s-a ajuns să se discute despre veșnicie, despre viața de dincolo. Un domn, care la începutul discuției s-a dat drept un creștin adevărat și serios, a spus când a auzit despre minunata casă a Tatălui din ceruri, despre judecată și osândă: „Da, știți, acestea sunt ipoteze!” Prietene, tocmai că acestea nu sunt ipoteze, ci realități pe care credința le știe din Cuvântul lui Dumnezeu și pe care Duhul Sfânt le mărturisește inimilor. În Barmen, de curând, un om foarte bogat vorbea cu unul dintre angajații lui și acesta îi mărturisea slava nădejzii vieții, care este în Isus. Atunci omul bogat l-a privit cu ochi mari pe mărturisitorul lui Isus și a spus: „Știți aceasta într-adevăr sigur? Sunteți ferm convins de aceasta?” – „Da, sigur, bazându-mă pe aceasta trăiesc și mor în pace – este o realitate!” Care este situația mea? Am eu

ceva care nu-mi poate fi răpit de nici un om, care nu-mi poate fi distrus de nici un eveniment, care rămâne al meu în moarte?

Aceasta este diferența dintre un creștin și un necreștin; un creștin adevărat mărturisește: Am o nădejde sigură. „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8.38-39 textual.) Dumnezeu oricărui har are un mesaj pentru toți cei care simt în inima lor locul gol, pentru cei care spun: „Ce-mi lipsește? Nu știu!”, pentru toți cei care vor să fie puțin mai fericiți; - Dumnezeu pune să li se spună tuturor: Vreau să potolesc de tot dorul inimii tale. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11.28.)
Vrei să vii?

VI

Un ofițer prusac a notat următoarele: „Ce oferă viața, cunosc; pot să spun cu mulțumire smerită față de Dumnezeu, că în ciuda multului păcat și a slăbiciunii, Dumnezeu mi-a condus viața dincolo de culmi. Ceea ce am visat ca băiat și tânăr, mi s-a împlinit; nici un ideal nu mi s-a sfărâmat pe drumul meu de soldat. Am putut să trăiesc perioada de măreție a patriei noastre. Chiar dacă eu personal n-am făcut fapte mari, am putut totuși să privesc cu ochii mei cum au făcut alții fapte mari. Când noi, strigând de bucurie pe câmpul de luptă de la Königgrätz, am sărutat mâna împăratului Wilhelm, care mulțumea trupelor sale printre lacrimi de profundă emoție a inimii; când eu am fost martor pe câmpul de bătaie de la Sedan, atunci când contele Reille a înmânat biruitorului scrisoarea lui Napoleon; când noi l-am omagiat pe împăratul german în Gallerie des Glaces în 18 ianuarie 1871; când am intrat în Paris – acestea au fost culmi ale vieții. Ceea ce oferă viața în rest: succes și onoare și fericire familială – eu le cunosc; Dumnezeu fie laudat pentru fiecare binefacere și bunătate și binecuvântare cu care mâna Sa milostivă împodobește viața noastră pământească! Așa cum Dumnezeu nu face numai să crească grâu pentru pâine și lemn pentru încălzit, ci împodobește înmiit pământul cu un potop de milioane de flori de primăvară, cu cântecul păsărilor și cu lumina aurie a soarelui, tot așa împodobește El și viața omului cu nenumărate flori ale bucuriei și ale binefacerii. Și totuși, nimic nu ne poate face fericiți până când nu intră în inima noastră fericirea și pacea din lumea nevăzută, până când Hristos nu devine Domn în viața și în inima noastră și până când un om nu poate mărturisi cu adevărat: L-am găsit pe Isus, Mântuitorul meu. Fiul lui Dumnezeu, care a venit din ceruri pe acest pământ, mi-a luat pentru totdeauna povara păcatului, sângele Lui m-a împăcat, am devenit un copil în casa veșnică a Tatălui, am un loc la inima de Tată a lui Dumnezeu, din mâinile căruia nu mă poate smulge nimeni. De acum ochiul nu mai privește trist înapoi, după zilele trecute ale plăcerii tinereții, ci calea duce în sus, acolo unde este patria, unde ochii unui copil al lui Dumnezeu Îl vor vedea pe Acela care ne-a iubit întâi și care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.”

Fie ca mărturia din viață să fie întregită prin următoarea poezie din inima și din pana unui general german, pe atunci încă activ, care acum este deja la Domnul:

Sus, sus, în cer, strălucește
Un Sion nou și frumos,
Ce prin tumult îl zărește
Ochiul minții, bucuros.
Acolo e ținta năzuinței sfinte,
Curg apele vieții veșnice-nainte,
La scaunul Mielului, râu strălucitor.

Fericit voi trece prin poarta
Sfântului Sion, cândva.
Și-n sunet vesel de coarde,
Ultimul vâl va cădea.
Și voi gusta fericita desfătare,
Smerit, de la ale lui Isus picioare,
Salutând pe Domnul meu cu-ncântare.
(W.v.P.)

VII

„*Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?*” Omul trăiește veșnic; ceea ce a câștigat pe pământ în vremea aceasta grăbită, aceea i se distruge în mâini; murind, el lasă în urmă: puterea, bogăția, plăcerea și gloria, pentru a păși acolo unde va fi testată cu adevărul dumnezeiesc și dreptatea divină, valoarea adevărată și veșnică a vieții sale. Despre Solomon este scris: – „Împăratul Solomon a întrecut pe toți împărații pământului în bogății și în înțelepciune. Toată lumea căuta prezența lui Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care Dumnezeu o pusese în inima lui.” (1 Împărați 10.23-24.) El însuși spune: „Mi-am construit case, mi-am sădit vii; mi-am făcut grădini și parcuri și am sădit în ele tot felul de pomi roditori. Mi-am făcut rezervoare de apă, ca să ud dumbrava unde cresc copacii. ... Mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătarea fiilor oamenilor: o soție și țiitoare. ... și iată, totul era deșertăciune și goană după vânt” (vezi Eclesiastul 2.4-11). Acest Solomon, atât de mare și atât de binecuvântat de Dumnezeu, era dependent de țiitoarele sale păgâne, iar țiitoarele lui i-au înclinat inima de la Dumnezeului sfânt, care îl ascultase; astfel s-a adus pe sine și casa lui sub judecata lui Dumnezeu. La ce i-a folosit că a băut plăcerea cărnii cu înghițituri nemăsurate, și în plus a fost mare, înțelept și bogat – a fost totuși o viață stricată.

Cresus, eroul, cel care și-a extins biruitor împărăția și a adunat comori peste comori în castelele lui și în casele lui de comori, care s-a considerat cel mai fericit dintre oameni pe baza culmilor puterii sale și a bogăției sale – la ce i-a folosit când a stat pe rug, legat cu un lanț de fier și a strigat tânguindu-se: „O, Solon, Solon!” Cyrus i-a dăruit viața, dar retrospectiva i-a făcut mai amare zilele bătrâneții la curtea persană; el jelea după o fericire pierdută.

Dumnezeu întreabă: Ce îi va folosi unui om să câștige toată lumea? și istoria omenirii răspunde: *Nimic!* Alexandru – Cezar – Napoleon – a găsit vreunul dintre ei fericirea? Nu în strălucirea coroanei, nu în strălucirea aurului, nu în ceva ce oferă pământul este fericirea. În valea înfloritoare a râului Mosel se înalță din păduri și podgorii un castel fastuos. Turnul lui puternic, cu statuia uriașă a lui Christophorus, luminează până departe în ținut. Un bărbat bogat și erudit a pus să se restaureze acest castel din ruinele lui și el s-a mutat în sălile vaste cu cea mai frumoasă femeie, care, ingenioasă și iubitoare, a fost cândva curtată de mulți – acum era a lui. Ea a fost mama scumpilor copii – n-a locuit fericirea aici, în castelul măreț? Ah, femeia a fost infidelă soțului ei, l-a părăsit pe soț și pe copii, iar stăpânul castelului, îmbătrânit, a scris pe peretele salonului său de festivități, strigătul disperat al inimii sale:

Fericire prea mare nu râvni,
Nici soție prea frumoasă nu-ți dori;
Dumnezeu, în mânia Sa,
Ar putea să ți le dea!

„*Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?*”

VIII

Omule, creat după chipul lui Dumnezeu, vei trăi veșnic! Ești născut sub lanțul și sub blestemul păcatului – noi toți suntem din fire chipul stricat al lui Dumnezeu, născuți ca păcătoși, și totuși, dorul nostru cel mai profund este după Dumnezeu: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” Isus a venit ca să ne răscumpere sufletul din blestem, să ne elibereze din lanț, să ne conducă în casa Tatălui, la bucuria veșnică. Să trăiești veșnic înseamnă să te bucuri veșnic. Firește că vor trăi veșnic și cei care vor rămâne sub blestemul păcatului, dar ei vor trăi în locul morții veșnice, în chin fără nădejde. Împovărați cu blestemul păcatului, oamenii se grăbesc pe calea cea largă, fiii veacului acestuia, în porțile pierzării; ei își pierd sufletul.

Nu numai sinucigașii și infractorii aroganți își pierd sufletul, nu, ci toți cei care Îl resping pe Isus. „Dar cel care păcătuiește împotriva mea își rănește sufletul; toți cei care mă urăsc iubesc moartea.” (Proverbe 8.36 textual).

La ce îi ajută că au gustat pentru un timp scurt puterea, onoarea și plăcerea? Ei lasă totul în urmă.

Henric al VIII-lea zăcea pe patul lui princiar în 28 ianuarie 1547. Guvernarea lui puternică, pătată cu râuri de sânge nevinovat vărsat, a durat 38 de ani. Murind, a spus celor din jurul lui: „Acum, prieteni, am pierdut tot: împărăția, coroana, sufletul.” Dumnezeu i-a oferit și lui mântuirea și slava veșnică, dar el și-a pierdut sufletul și a știut aceasta.

Nimic nu este uitat din tot ce omul a păcătuț și a omis față de Dumnezeu și de oameni, pe calea lui păcătoasă. Pe el îl însoțește întregul lanț al vieții sale, al gândurilor, al cuvintelor, al faptelor sale. Ca dovadă a acestui fapt sunt mulți oameni care la prăbușirea de la o înălțime mare sau în primejdia înecului, își văd într-o clipă trecându-le prin fața ochilor minții, toată viața, cu toate amintirile cele mai mărunte. Astfel de oameni, a căror viață a fost salvată și după aceea au ajuns să fie conștienți, mărturisesc lucrul acesta cu toată exactitatea. Așa mi-a povestit un creștin, miner experimentat, R. H. El a lucrat în 15 octombrie 1888 într-o despărțitură a minei, pe care minerii o numesc „Bătrânul”, adică o porțiune exploatată de mină, umplută cu masă stâncoasă. Bucățile de piatră care zăceau aici, trebuiau să fie aruncate jos printr-un puț învecinat, dar ele au început să se rostogolească și când R. H. a sărit înapoi din fața primejdiei, s-a prăbușit dintr-odată în puțul adânc de aproximativ 30 de metri. Mâna lui Dumnezeu a închis în urma lui deschizătura de sus a puțului printr-un bloc mare de stâncă, altfel ar fi fost îngropat și zdrobit de bucățile de stâncă ce urmau să se prăvălească după aceea. R. H. avea pe atunci 30 de ani, era căsătorit și tată a trei copii – dar nu gândul la soție și copii i-a umplut inima de durere, ci priveliștea întunecată a anilor pierduți care zăceau în urma lui și a veșniciei serioase care era în fața lui. El însuși povestește: „Ce clipă a fost această cădere pentru mine! Cu deplină cunoștință am căzut în jos prin puțul vertical. Am strigat: „Sunt pierdut pentru totdeauna! O, Dumnezeule, îndură-te de mine!” Toată viața mea a trecut pe lângă mine în această clipă. Apoi, o lovitură îngrozitoare și am avut sentimentul că am înfipte în trup o mie de cuțite. Respirația mi s-a oprit și așteptam moartea. Camarazii care lucrau jos, în apropiere, au venit și m-au ridicat. Am început să respir din nou. Brațul meu drept era rupt, la fel un deget de la mâna dreaptă, coloana vertebrală era mutată de la locul ei, la cap aveam mai multe răni mari, printre ele una lungă de doisprezece centimetri. Am suferit atunci dureri de nespus, dar mulțumesc Domnului că El m-a condus așa. Pe parcursul zilelor următoare am zăcut încă în teamă și strâmtorare pentru păcatele mele, căci moartea era aproape de mine, în fața mea vedeam judecata și veșnicia. Dar apoi am putut să apuc în credință harul. Am văzut lucrarea veșnic valabilă, săvârșită de Isus pe cruce și am găsit pace. De atunci am putut, condus de mâna tare și credincioasă a lui Isus, să călătoresc prin lumea aceasta în pace, cu inima fericită, cu nădejde minunată că-L voi vedea în curând în slavă pe El, Mântuitorul meu și că-L voi lăuda pe veci împreună cu toți răscumpărații.”

Aici putem vedea practic, că boldul morții este păcatul, nu durerea fizică a morții. Un medic foarte respectat, profesorul N. din Viena, a dovedit într-o analiză științifică amănunțită, că

moartea nu dă nici o durere trupească. Dar el a subliniat pe lângă aceasta, că el a lăsat în afara cercetării sale tot ce face parte din domeniul vieții sufletești. Păcatul și conștiința fac moartea amară. De aceea numește omul pe drept moartea „împăratul spaimei”, pentru că ea îl duce pe păcătosul neîmpăcat în veșnicie.

Dumnezeu strigă „Vai!” pentru oamenii care-și pierd sufletul, dar omul trufaș, orb poate totuși să glumească în legătură cu iadul, așa cum a spus cineva acum câțeva vreme: „Îmi imaginez că în iad este mai interesant decât în cer. Prefer să ajung în iad.” Este tare de temut că vorba acestui om nefericit se va împlini pentru el.

Asemenea cuvinte îl sfidează pe Dumnezeul sfânt; dar există și un alt fel de a vorbi despre veșnicie, care îi face pe mulți oameni să-și piardă sufletul.

În jurnalul unui locotenent bavarez, care a pășit pentru prima dată pe un câmp de luptă, este descris momentul în care primele grenade au explodat în apropierea lui și s-a poruncit: „Subarbele în jos!” „Deci acum n-am avut nimic de făcut, decât să ne punem conștiința în ordine, ca, dacă va fi să fie, să putem păși în fața Judecătorului preainalt. Dar tocmai grija aceasta ne-a preocupat prea puțin, căci fiecare avea încredere în aceea, că un soldat brav căzut la îndeplinirea datoriei sale, nu va găsi pe lumea cealaltă un răboj pe care îi sunt notate mici păcate trecute. Că doar sângele vărsat pe câmpul de luptă șterge tot ce mai arde cumva, de mai înainte, pe suflet. Aceasta este o veche credință soldățească.”

Este aceasta într-adevăr așa? Nu, este amăgire, este ceva păgân; Cuvântul lui Dumnezeu nu știe nimic despre așa ceva. Biblia nu cunoaște decât o singură cale de a deveni mântuit, care este aceeași pentru toți, pentru împărați și cerșetori, pentru soldați și marinari, pentru bogați și săraci, pentru tineri și bătrâni. Nici credința în propriul sânge vărsat, chiar dacă el ar fi curs din cea mai nobilă abnegație pe câmpul de luptă, nici sângele celui mai viteaz erou nu-l poate spăla pe om nici măcar de cel mai mic păcat.

Toți cei care pășesc în veșnicie fără să fie spălați în sângele lui Isus, după moarte găsesc judecata. Nu va fi uitat nici cel mai mic păcat: ele sunt notate toate în cărțile de judecată ale lui Dumnezeu; nici o: necurăție, curvie, adulter, ademenire, minciună, beție, calomnie, mânie, amărăciune, egoism – nimic nu va lipsi din cărțile lui Dumnezeu. Dar credința în sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, îl curăță pe un om de orice păcat. El va fi spălat, fără pată, mai alb decât zăpada. „Adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu.” (1 Timotei 1.15 textual.) Aceasta este într-adevăr așa; pe această bază un creștin credincios poate să trăiască, să moară și să meargă în slavă. Părerăa celui viteaz ofițer bavarez este credința strămoșilor noștri germani păgâni, care credeau că toți bărbații căzuți în luptă ar merge în Walhalla, ca acolo, într-o bucurie veșnică, împreună cu tovarășii lor de luptă, să-i glorifice pe eroi și să golească cornul de băut. Dar creștinii știu că în slava lui Dumnezeu nu va intra nimic necurat și că acolo nu va fi decât un singur obiect al desfătării și al bucuriei pentru toate inimile: să-l privească pe Isus și să-L laude cu cântări veșnice. Tot ce dorește inima omului și după care tânjește ea, va fi împlinit acolo și tot ce înseamnă vină și pete, va fi departe pentru totdeauna. *Acesta este adevărul.*

IX

„Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Există un preț de răscumpărare pentru sufletul omului? Dumnezeu l-a văzut pe om în puterea vrăjmașului, pe calea pierzării. Atunci I S-a frânt inima din dragoste față de această omenire pierdută. El L-a trimis pe Isus. L-a așezat ca garant pe locul celui vinovat, a pus pedeapsa păcatului nostru pe capul Lui sfânt, nevinovat. „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” Isus, Mielul lui Dumnezeu, este așezat în fața poporului nostru, bogat și sărac. El este Răscumpărătorul care cu prețul sângelui Său răscumpără sufletul păcătosului pierdut, din blestem, din moartea veșnică, din pedeapsa veșnică, din judecată.

Dragostea lui Dumnezeu s-a arătat și a mers pe cruce ca să te răscumpere pe tine – ce răspunzi?

Ce va pretexta un om în veșnicie dacă a respins dragostea lui Dumnezeu?

Aceasta este evanghelia: ești iubit de Dumnezeu, ești căutat de Dumnezeu. Isus vrea să-ți răscumpere sufletul. Oare nu merită să te întorci spre această dragoste care a venit din cer, ca să te lași mântuit? Dar toți oamenii firești iubesc mai mult ce este neînsemnat, trecător – onoarea și lauda oamenilor, plăcerea păcatului, banii, distracțiile, amuzamentele.

Într-adevăr, pentru Dumnezeu a contat mult ca omul să nu se piardă. Dumnezeu mărturisește *că dincolo de mormânt nu se mai găsește preț de răscumpărare*. Dacă privim mai exact viața particulară a unui om, atunci trebuie să-L adorăm pe Dumnezeu pentru credințioșia și răbdarea cu care El îl caută și-l cheamă pe om. „Pocăiți-vă! ... Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații stricate!” (Faptele apostolilor 2.38 și 40 textual.) Așa a strigat Petru în puterea Duhului Sfânt, în ziua Cincizecimii. Tot așa strigă și Dumnezeu încă și astăzi tuturor, nu numai prin Cuvântul Său, ci vorbește oamenilor fără număr prin evenimentele vieții astfel, încât ei trebuie să audă și să se smerească. Atunci Dumnezeu poate face ca un om total înstrăinat de Dumnezeu în plăcerea lumii și în slujba păcatului, ostil lui Dumnezeu, să poată să spună prin Duhul Sfânt: „Acum am primit o viață nouă, viață veșnică. S-a făcut primăvară, Isus este Domnul meu pentru totdeauna!”

Domnul D. a slujit în Düsseldorf, în regimentul de infanterie nr. 39 și acum era un proprietar de prăvălie cu situație stabilă din Barmen, de asemenea și tată de familie. Despre creștinism nu voia să audă nimic; despre cărciumi cât mai mult. Atunci, în decurs de câteva luni au murit doi dintre prietenii lui, de o moarte subită. El a fost zguduit și speriat, dar s-a consolât cu aceea că a spus: „Întâi este rândul tatălui meu.” Atunci a murit brusc și tatăl, un om sănătos până atunci, de apoplexie. Acum s-a terminat cu liniștea lui D. În fiecare duminică mergea dintr-o cărciumă în alta, dintr-o specialitate de teatru în alta – nicăieri nu găsea odihnă sau amuzament. Pe lângă aceasta, ocăra cu furie tot ce însemna creștinism, înainte de toate pe credincioșii zăpăciți, pe oameni cu idei fixe. El a găsit un nou prieten și tovarăș de idei, pe doctorul în filologie, domnul N., care i-a demonstrat că tot creștinismul este o trișare – când cei doi prieteni noi doar auzeau bătând clopotele bisericii, aceasta era destul ca să-i aducă la o dezlănțuire unanimă. Dar în inimile lor erau amândoi plini de neliniște. Într-o duminică după-amiază s-au dus iar din cărciumă în cărciumă; călătoria lor la birt s-a sfârșit în timp util în felul următor:

Doctorul N. s-a sculat și a spus: „M-am săturat de toate fleacurile acestea; aș vrea ca mâine să fiu făcut praf; titlul meu de doctor îl puteți avea pentru 500 de mărci.” Zicând acestea, a plecat. În dimineața următoare, doctorul zăcea mort în patul lui, în același costum cu care plecase de la birt; era în noiembrie 1900.

Când domnul D. s-a întors acasă de la înmormântarea acestui prieten, s-a culcat în pat cu bătăi de inimă, teama a devenit atât de mare și se gândea: Acum trebuie să mor și eu, ca tatăl meu și ca toți prietenii mei, pe rând. Apoi a strigat tare: „Doamne, încă nu!” N-a avut liniște, s-a dus la doctor, care l-a consultat temeinic. „Inima dumneavoastră este complet sănătoasă; nu găsesc nimic bolnăvicios în trupul dumneavoastră.” Dar neliniștea și teama? În aceste zile a auzit că într-o adunare va fi vestit Cuvântul lui Dumnezeu; voia să se ducă odată acolo. Dar, întâi la cărciumă, ca să bea și să-și facă zdravăn curaj, apoi la Cuvântul lui Dumnezeu – ce ciudat: aici s-a vorbit despre smochinul neroditor, despre securea care era deja pusă la rădăcina pomului, despre anii iroșiți ai vieții, despre păcat și vină, moarte și judecată – o, toate acestea erau adevărate. Dar acum, în continuare, ce are Dumnezeu de spus unui om de jur-împrejurul căruia moartea își cere victima. Toate acestea i se potrivesc așa de exact domnului D. Apoi s-a vorbit despre dragostea lui Isus, care a ridicat mâinile: „Domnule, mai lasă-l și anul acesta, până îl voi săpa de jur-împrejur și îi voi pune gunoi.” Apoi s-a spus că păcătosul trebuie să primească viață nouă, *viață de sus*, prin harul lui Dumnezeu; și atunci domnul D. s-a gândit: de aceasta nu pot să-mi fac singur rost; Dumnezeu trebuie să mi-o dăruiască din har. Atunci i s-a aprins lumina, unde trebuie să se ducă cu vina lui, ca să-și aducă la odihnă inima speriată. Apoi au mai fost multe zile

de du-te-vino – când la birt, când la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu Și-a atins scopul în ciuda tuturor împotriviților. Într-o seară, după ce a citit o pagină care vorbea despre starea pierdută, deznădăjduită a păcătosului, a izbucnit în sfârșit din inima lui rugăciunea mare, simplă: „O, Doamne Isuse, sunt pierdut, primește-mă, dă-mi credință ca să pot să cred că ai murit pentru mine și că ai purtat păcatele mele!” Atunci s-a făcut lumină în inima lui, pacea lui Dumnezeu a intrat în ea, el a crezut și a avut încredere în sângele vărsat al lui Isus și a fost mântuit.

Ce simplă este calea! Ce scurtă și simplă a fost această rugăciune, o treabă de un minut – o lucrare a harului lui Dumnezeu. Acum s-a făcut primăvară în inima acestui om, a început o viață nouă. Acum soția avea un soț nou, vesel, iubitor, fiul avea un tată iubitor, care nu mai zăcea seara în birturi. Cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi. Apoi a găsit și soția pace în rănile lui Isus; atunci Cuvântul lui Dumnezeu a devenit izvorul din care soțul și soția beau zilnic apa vieții veșnice.

Domnul D. a încheiat scrisoarea lungă în care a povestit toate acestea, cu cuvintele: „Am văzut că omul nu-L caută pe Dumnezeu, ci Dumnezeu îl caută pe om. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a salvat atât de minunat! Laudă și închinare Lui neconținut!”

Privește acolo: mâinile lui Dumnezeu sunt întinse spre tine; lasă-te apucat de mâinile de har, ca să găsești un preț de răscumpărare pentru sufletul tău!

X

La ce i-a folosit devotatului și venerabilului, viteazului și stimatului amiral Sterneck, că a putut să facă fapte așa de mari pentru patria lui, dacă inima lui n-a devenit fericită și n-a ajuns la pace?

Dumnezeu vrea ca inima ta să găsească pace și să devină fericită. Cine a devenit proprietatea lui Isus și copilul lui Dumnezeu, acela nu mai este nevoit să întrebe: „Ce-mi lipsește? Nu știu.” El nu trebuie să se tânguiască: „Totul este gol; aș vrea să fiu puțin mai fericit, aș vrea să am puțin mai multă credință, mai multă pace, mai multă nădejde”, ci poate în mulțumire smerită să-I spună Domnului său:

Ești inimii dulce minune,
Lumină pentru suflet ești,
Mi-ești Domn, plăcere și pășune,
Mângâiere,-ncredere ești.
Tot ce-ntremează inima,
Numai în Isus poți vedea.

Tu mi-ai fost foarte favorabil
Și-mi vei rămâne-n veșnicii;
Tot Tu m-ai atras admirabil,
Cu haina pe care-o deții.
Cu pâine din cer mă hrănești,
Mângâiere-n nevoi îmi ești.

Inima-Ți bună nu mă lasă,
Brațul tare mă va păzi;
Dragostea Ta mă-mbrățișează,
Doamne, pe Tine m-oi sprijini.
Tu-mi ești, cât trec prin loc străin:
Toiag și stâncă și cămin.

Pe veci nici crucea și nici moartea,

Nu ne vor despărți pe noi;
Curând mă duci din lupta-aceasta,
La Tine, din orice nevoi.
Atunci voi ști, cum am crezut,
Așa cum am fost cunoscut

Nr. 13 Comunicări

1. A fost o lipsă palpabilă că până acum n-a existat o ediție a Bibliei în format de buzunar. Pentru ofițerii, soldații, marinarii credincioși n-a fost posibil în ceste împrejurări, să-și ia cu ei Biblia la manevre sau pe câmpul de luptă, și atunci cu atât mai puțin să aibă la ei întregul Cuvânt al lui Dumnezeu în călătorii sau în viața zilnică. Acum un an și jumătate, îndemnați printr-o comunicare din „Sabie și scut”, mulți credincioși au dus această necesitate importantă înaintea tronului harului. Astăzi avem bucuria că „Societatea Biblică Britanică și Străină” oferă armatei și flotei noastre o ediție clară, lizibilă, a întregii Biblii, într-un format comod de buzunar, *ca Biblie a soldaților și a marinarilor*, la prețul neînsemnat *de 1,75 mărci* pentru un exemplar bun și legat durabil. Noi privim acest dar ca pe o ascultare mare și vizibilă a rugăciunii și prin această comunicare vrem să contribuim la cea mai largă răspândire în armată și în flotă a acestei ediții a Bibliei. Această Biblie a soldaților și a marinarilor aduce în litere latine textul traducerii revizuite a lui Luther. Pentru o traducere textuală apărută concomitent, în format de buzunar, vor fi adăugate acestui caiet liste de prețuri speciale.

2. Îi rugăm pe acei abonați ai revistei „Sabie și scut”, care n-au dorit să-și prelungească abonamentul în noul an, să transmită aceasta cu bunăvoință expediției revistei până la 1 decembrie.

3. În fiecare exemplar pentru decembrie al „Biletelor de citit Biblia” va fi introdus un cuprins pentru ediția anului 1901.